

ELS ESPAIS PÚBLICS NO SÓN DE LES DONES

Estudi de cas comparatiu de barris de significacions socials per part de les noies
en els espais públics amb perspectiva de gènere interseccional

Autora: Ruth Suñer Castillo
Tutor: Clemente Fluctosa
Grau de Sociologia
Facultat d'Economia i Empresa
Universitat de Barcelona
Curs 2021-2022

RESUM

Les dimensions de significats i percepcions varien en funció del gènere, edat i barri al qual vivim, és per això que sota una perspectiva basada en l'urbanisme feminista es posa en manifest les diferents maneres de viure l'espai públic, essent el col·lectiu dona i jove, el que troba més barreres per sentir-se seu els espais comuns. En l'imaginari col·lectiu de la ciutat de Vic, hi ha una barrera imaginària entre dues parts de la ciutat, el Vic nord i el Vic sud, que marca una diferència entre barris, especialment el Remei, amb una estigmatització que s'estén als seus veïns i veïnes. El resultat obtingut de l'estudi de cas, ha captat les percepcions d'inseguretat i vivències a l'espai públic de les participants en els seus respectius barris, a través de la tècnica qualitativa de dos grups focals.

Paraules clau: Percepcions, urbanisme feminista, espai públic, gènere, edat, estigmatització, barris, inseguretat, estudi de cas.

ABSTRACT

The dimensions of meanings and perceptions vary according to gender, age and neighborhood in which we live, which is why the intersectional feminine perspective highlights the different ways of seeing public space, where it is the collective of young women, which finds more barriers to feel as their own common spaces. In the imaginary collective of the city of Vic, there is an imaginary barrier between two parts of the city, Vic North and Vic South, which marks the difference from the others, specially Remei, with a stigmatization that is in their neighbors. There has been results that demonstrate the participants' feeling of insecurity of their public space in their own neighborhoods through the the qualitative technique results of the two groups.

Keywords: Perceptions, neighborhood, public space, gender, age, stigmatization, barriers, insecurity, study if the case.

ÍNDEX

I. INTRODUCCIÓ	5
II. MARC TEÒRIC	
2.1 Barris	7
2.2 Espais públics	9
2.3 Urbanisme feminista	14
III. METODOLOGIA	19
IV. ANÁLISI	
4.1 Anàlisi grup focal noies Institut Jaume Callís.....	23
4.2 Anàlisi grup focal noies Institut la Plana	32
4.3 Anàlisi conjunt dels grups focals (Hipòtesis).....	40
V. CONCLUSIONS	41
VI. BIBLIOGRAFIA	43
VII. ANNEX 1	
7.1 Entrevista exploratòria a Núria Camps	46
7.2 Entrevista exploratòria a Núria Muñoz	48
7.3 Entrevista exploratòria a Fabiola Mora	50
VIII. ANNEX 2	
8.1 Guia de preguntes grups focals	54
IX. ANNEX 3	
9.1 Fitxes tècniques grup focal Jaume Callis	55
9.2 Fitxes tècniques grup focal IES La Plana	58
X. ANNEX 4	
10.1 Transcripció literal IES Jaume Callís	63
10.2 Transcripció literal IES La Plana	74

I. INTRODUCCIÓ

Els espais públics són configuracions físiques materials, que estan construïts perquè les persones puguin gaudir de les ciutats i al mateix temps, com expressa Guitart et al, (2014) són un espai de trobada per les persones, on es creen les representacions de significats i percepcions que a través d'aquestes relacions formem l'expressió col·lectiva, ja que els espais públics són on passen les coses. En aquest punt, l'urbanisme feminista ha tret a la llum que la configuració dels espais urbans, responen a una lògica androcèntrica i econòmica i que la manera de viure els espais, porta a qüestionar les percepcions i vivències desiguals entre homes i dones a la ciutat. És per això, que per al meu treball he escollit el col·lectiu de noies, perquè el gènere marca unes pautes dins de les experiències i significats en les relacions entre les persones en els espais públics, provocant que la inseguretat en els carrers sigui viscuda de manera diferencial entre nois i noies. A més a més, he escollit el col·lectiu de noies joves entre setze i divuit anys perquè com especifica Weller (2006), és un etapa d'incertesa constant amb un debat intern sobre agafar la protecció de quan ets petit, i al mateix temps voler exercir la independència que comences a tenir respecte els adults. És un moment de transformacions vitals que dona lloc a que la joventut tingui mirades diverses de significacions dins d'una mateixa ciutat.

Partint de la premissa que les ciutats no són viscudes iguals per tothom i que es viuen desigualtats socials i de gènere (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 18), ens plantegem estudiar el col·lectiu de noies joves dins d'un context determinat, la ciutat de Vic. El motiu general de la recerca, és visibilitzar les veus de les noies i les seves experiències vitals dins de la seva ciutat, i la millor manera d'aproximar-nos és estudiar la configuració física que les envolta, el barri on viuen. El barri és el primer sistema en el qual ens movem quan sortim de casa, com expressen els autors de l'Escola de Chicago (1915-1940), en els barris els individus viuen les seves pròpies vides de manera individual però estan connectades entre elles, formant unes costums i tradicions que porten a crear desigualtats que ens afecten a la vida quotidiana, creant expectatives i realitats socials diferencials.

L'objecte de l'estudi és Vic i els seus barris, específicament la diferència entre els barris del nord i el sud de la ciutat. Vic està dividida territorialment pel riu Meder i aquesta separació, ens porta a qüestionar la primera pregunta d'investigació: Hi ha diferència entre els barris del Vic-nord i els barris del Vic-sud respecte l'ús de les noies dels espais públics? I, quins són els espais públics que les noies utilitzen per socialitzar-se?

L'objectiu general és estudiar les relacions, usos o no usos i percepcions entre les noies i els espais públics/urbans amb comparativa de barris del nord i del sud, des d'una perspectiva de gènere interseccional, ja que considero que no només hi ha desigualtat de gènere dins de la ciutat, amb uns rols establerts i unes jerarquies patriarcal, sinó que també hi ha moltes més variables, com l'origen, la raça, la sexualitat, la religió i el barri on vius, que creen formes d'opressió, que no puc obviar en el meu anàlisi dels espais públics. Seguint el fil de l'objectiu general tenim dos objectius específics: El primer és fer una comparativa dels barris del nord i dels barris del Sud, i dels usos dels espais públics per part del col·lectiu de noies, i el segon és estudiar les percepcions, opinions i usos específics que fan les noies dels espais públics dels seus barris.

Les hipòtesis establertes dins de l'estudi de cas comparatiu de barris, analitzant les significacions socials de les percepcions i vivències de les noies en els espais públics són les següents: La primera fa referència a la percepció d'inseguretat generalitzada que hi ha a la ciutat de Vic, sense comparativa de barris, expressem doncs, que tant les noies dels barris del nord de la ciutat de Vic com les del sud, han tingut percepció d'inseguretat dins de la ciutat. La segona hipòtesis té com a caràcter general, expressar que els espais públics tant del nord com del sud, són espais públics/urbans de socialització però que paral·lelament també són espais de desigualtat social i de gènere. Per últim, aquí sí que parlem d'una diferència entre barris, apuntant que les noies que viuen als barris del sud utilitzen més els espais públics, que les noies que viuen als barris del nord de la ciutat. Per corroborar aquestes hipòtesis conjuntament amb els objectius del treball, la metodologia emprada és la tècnica qualitativa de dos grups focals per poder aprofundir en les percepcions i vivències de les noies dins de la ciutat.

Aquest treball consta de sis apartats. Després de la introducció, seguirem amb el marc teòric dividit en tres subapartats, el barri, espais públics i urbanisme feminista amb perspectiva de gènere interseccional. Continuarem amb la metodologia emprada en aquest estudi, seguit dels dos anàlisis en els quals portarem a terme els nostres objectius generals i específics, enfrontant-los a les teories de diferents autors i autores, i un anàlisi conjunta contrastant les hipòtesis. Acabarem amb les conclusions a les que ens ha portat aquest treball.

II. MARC TEÒRIC

El marc teòric està dividit en tres aparats: primerament trobem les vàries dimensions de significacions de la configuració física i/o social dels barris d'una ciutat, seguidament els espais públics i les diferents relacions i simbologia amb la categoria gènere i el concepte de joventut, i per últim, l'explicació del sorgiment i l'establiment en les significacions socials de la perspectiva de gènere interseccional.

2.1 BARRIS

L'Escola de Sociologia de Chicago (1915-1940) és un referent per les Ciències Socials perquè posa de manifest que les ciutats no són tan sols els edificis, habitatges o carrers, sinó que dins i fora dels espais físics hi ha un seguit de tradicions, costums i conflictes que marquen la vida social de les persones. Els autors d'aquest estudi, remarquen que a dins de les ciutats hi ha diversitat de persones cadascuna d'elles amb la seva vida, i al mateix temps, interconnectades entre elles, això, em trasllada a la definició de «barri»: El barri és una unitat d'anàlisi, és un laboratori social on s'estudien dinàmiques socials i al mateix temps, s'actua sobre elles. Els barris es poden analitzar, pensar i explorar tenint en compte que hi han moltes variables com poden ser xarxes socials duradores, organitzacions espontànies, relacions properes, referents, socialització primària, etc.

Citat per Guitart, Massey (1995): «El sentido de lugar considera el lugar una construcción social, y se convierte en lugar gracias a la experiencia y a la acción individual que, viviéndolo cotidianamente, lo humanizan y llenan de contenidos y significados.»¹. Per tant, seguint el fil de l'Escola de Chicago, els barris no només són la seva estructura sinó que tenen una dimensió social, producte dels diferents significats, opinions i simbologia que construeixen els individus a partir de les relacions socials. Dins d'aquests espais físics anomenats barris, es configuren imaginaris socials, com comenta Pinos (2005)

Los imaginarios sociales tienen que ver con una racionalidad alternativa del conocimiento espontáneo. Es una especie de inconsciente colectivo incuestionable del que no se puede averiguar su origen a través de la metódica objetivista de causa – efecto – consecuencia. Es decir son representaciones colectivas que rigen los sistemas de identificación e interacción social que permite observar la invisibilidad social² (Barrios, 2014, p. 206).

1 Guitart, A. O. (2004). *Reflexiones en torno a la construcción cotidiana y colectiva del sentido de lugar en Barcelona*. Revista Polis México, 1, 161-183.

2 Barrios, H. E. M. (2014). *Imaginarios sociales urbanos relacionados con los conjuntos residenciales cerrados en Valledupar*. Katharisis, (18), 191-210.

Els imaginaris socials són expectatives, desitjos i representacions mentals que es construeixen socialment i que marquen unes pautes. Aquests imaginaris socials no sempre són positius, a vegades són barreres mentals, tal com comenta Harvey (2005) són limitacions subjectives que marquen els diferents recursos que et pot proporcionar el barri, com pot ser el fet que una persona de classe social baixa, creurà que mai podrà accedir a un conservatori, creient que aquell no és el seu lloc i generant desigualtats.

El barri s'entén com un sistema de benestar local que ens ofereix oportunitats i ens aporta recursos i suport: els comerços de proximitat, les escoles, el cap d'atenció primària, la biblioteca... És el primer sistema que tenim quan sortim de casa, ens marca el nostre cost d'oportunitats i la percepció del territori. El fet d'augmentar el sistema de benestar local als barris amb més espais comunitaris, equipaments culturals i esportius i serveis de proximitat, suposarà un major ventall d'oportunitats als veïns i veïnes i una major interacció social³. També podem afegir dins de la definició del barri el concepte de comunitat de Tonnies (1887), on especifica que una comunitat és com un organisme viu on les persones comparteixen un projecte comú entre el veïnat creant una unió i una identitat comú dins del marc d'una solidaritat i suport mutu dins d'aquesta comunitat. Aquest autor també parla de societat, el qual és tot el contrari, les persones es relacionen per uns fins, no per un projecte comú que tota la comunitat vol fer, a més a més, és un organisme artificial i mecànic⁴. Segons Relp (1976) i Arefi (1999), (citats per Guitart, 2004) no només existeix aquesta realitat, n'hi ha una d'altre vigent que porta als veïns i veïnes a un deslligament de la vida al barri, causat entre d'altres motius per la cultura de consum, el desinterès per la comunitat o l'individualisme, creant espais sense connotació emocional i amb absència de significats.

Hem parlat del barri com un objecte d'estudi, com un espai físic on es creen llaços socials amb dimensions de significats i simbologies. Citat per Cano, Brooks-Gunn et al., (1993)⁵, explica com el barri impacta sobre la vida, el comportament social, la qualitat de vida i les oportunitats de futur de qui viu allà. I un exemple de com el barri afecta a les trajectòries de vida, és la pregunta: «de quin barri ets?». A partir d'aquesta pregunta es pot extrapolar que els barris poden ser un indicador d'exclusió social i portar a terme que si hi ha estigmatització en un barri afecta directament a les persones que hi viuen, a les seves possibilitats laborals, econòmiques o socials; un barri on el perfil dels seus veïns i veïnes sigui immigrant i de classe social

³ Tema 5: *Manifestacions especials de les desigualtats socials de la ciutat (el barri)*. Sociologia Urbana (Universitat de Barcelona).

⁴ Tonnies, F. (1887). *Comunidad y Sociedad*.

⁵ Cano-Hila, A. B. (2012). *Jóvenes y efecto barrio. Un estudio comparativo en la periferia de Barcelona y Milán*. Revista de la Asociación de Sociología de la Educación (RASE), 2012, vol. 5, num. 2, p. 138-152

mitjana/baixa, farà que l'imaginari col·lectiu de la resta de la ciutat el consideri un barri residual i insegur. Està marcat, no tan sols pels habitants d'altres barris amb una condició social diferent, sinó també, i molt més greu que això, està marcat per l'administració, una administració que no inverteix en millorar els seus espais públics, les seves infraestructures o les seves dinàmiques socials. Les persones queden estigmatitzades al igual que el seu barri i aquest fet porta al barri i als seus habitants directament a l'exclusió social. El fet que en un barri hi hagi un baix preu de l'habitatge i en conseqüència una baixa qualitat d'aquest, una insuficient dotació d'equipaments públics o la seva escassetat d'integració en el conjunt de la ciutat, fa que les classes mitjanes s'allunyin d'aquest barri i afavoreixi la concentració de famílies en una situació de desavantatge tant social com econòmic (Cano- Hila, 2012 , p. 142). Aquest és un clar exemple de com un barri és indicador d'exclusió social, atès que el preu de l'habitatge condiciona l'accés a aquell barri a determinades famílies segons la seva condició econòmica i classe social.

2.2 ESPAIS PÚBLICS

Els espais públics (carrers, places, monuments, parcs, etc.) representen la història d'una ciutat, on passen els grans fets històrics com per exemple les manifestacions de París, o el carnaval més famós del món, el de Rio de Janeiro. Aquests fets siguin internacionalment coneguts o no, succeeixen als espais públics, allà, és on passen les coses. Per tant, les relacions entre els habitants (ciutadans) i el poder es materialitzen i s'expressen en la configuració dels carrers i els parcs on aquests espais físics, són l'expressió col·lectiva, l'espai de trobada, l'intercanvi quotidià i la foto del marc de la diversitat social i cultural dels individus de la ciutat ⁶. Com puntualitza Eherkamp (2008) (citada per Guitart et al, 2014: 39) els espais públics no només són espais físics d'una ciutat sinó que tenen un component d'ús social, amb la capacitat de construir la diferència i la identitat al mateix temps, com ser una condició necessària per exercir la ciutadania, és a dir, portar a terme el dret a la ciutat ⁷. A més a més, pot ser un element capaç de suportar diversos usos i funcions amb l'objectiu de crear llocs de trobada i de socialització.

Dins del marc de la societat globalitzada i accelerada, tenim la tendència (tot i que no és l'única) de portar a terme les dinàmiques del mercat capitalista, construir carreteres pels vehicles privats, fer barris tancats, crear ciutats empresarials o edificar parcs temàtics, tendència que ha portat a convertir l'espai públic en un element especialitzat que tingui un únic ús, on moltes

6 Borja, J., & Muxí, Z. (2003). *El espacio público, ciudad i ciudadanía*. Barcelona.

7 Guitart, A. O., Ferrer M. P., & Ferré, M. B. (2014). *Procesos de apropiación adolescente del espacio público: otra cara de la renovación urbanística de Barcelona*. *Boletín de la asociación de geógrafos españoles*.

vegades s'inclouen espais monovalents: un espai públic adreçat als nens, l'altre espai per gossos, l'altre per aparcar, un carrer només de botigues de roba, etc. (Borja & Muxí, 2003, p.63). Aquesta privatització de l'espai públic té la conseqüència de minimitzar el contacte entre persones, com expressa Virilio (1991) (citada per Borja & Muxí, 2003) s'ha volgut fer un "higienisme social" que consisteix a substituir els espais públics per àrees privades, zones protegides per uns i excloents per altres. S'ha perdut el fet d'acceptar que una altra persona pot ser diferent, provocant que la ciutadania sigui incapaç de relacionar-se amb aquesta persona diferent dins de l'espai públic, i ha suposat un perill per la pèrdua d'alguns drets ciutadans com per exemple els d'algunes minories ètniques o sexuals.

En resum, els espais públics són la representació de la vida dels individus, la diversitat social i cultural, però amb aquesta tendència de que l'espai públic sigui d'un únic ús, ha portat a que hi hagi una disminució de relacions entre persones, i només una relació amb el teu cercle. A més a més, el significat o la utilització de l'espai públic pot variar en base a una experiència personal i emocional que pot tenir un individu i fer que un espai públic, no només representi un espai que està dins la ciutat, sinó que tingui una simbologia personal i al mateix temps col·lectiva. Seguint el fil de que els espais públics poden portar situacions d'exclusió i desigualtat, tenim la relació entre el grup d'edat considerat jove i l'ús i percepció de l'espai públic. Primerament, aclarir que el «concepte joventut» ja és una problemàtica en sí mateixa, perquè és molt difícil adequar-se a unes edats concretes, és un grup social molt heterogeni, amb canvis molt accelerats i per conseqüent, és difícil relacionar-ho amb l'espai públic. Tampoc podem obviar que aquesta «edat» va relacionada en cada context i temps que portarà a uns comportaments o uns altres. Com explica Weller (2006) (citada per Guitart et al, 2014:39) Tenir clar que aquesta franja d'edat és un moment d'incertesa que comporta un debat intern de voler aferrar-se a la protecció que reben els nens i nenes, i el d'exercir els drets com a persones adultes amb un augment de la independència i el fet de no estar vigilats per familiars adults, ni a la llar ni fora d'ella. Marca també una etapa de transició i transformacions vitals: relacions amb els pares, vincles d'amistat, estudis, oci, món laboral, experiències sexuals, primeres responsabilitats, etc.

Respecte la relació entre joventut i espais públics, tenim en primer lloc, una dicotomia entre espai públic i privat on es veu transformada per aquest grup social, se suposa que el refugi per les persones és la llar (espai privat) però per la gent jove, aquest espai considerat privat no és la zona de privacitat, sinó tot el contrari, l'espai públic (el carrer) és la seva zona de confort, és

la seva zona de llibertat⁸. Agafant el concepte «*alfabetització de carrer*» de l'autora Cahill (2000) (citada per Guitart et al, 2014:39) mostra com el coneixement local informal que es dona en l'espai públic urbà, més específicament el carrer, és un context significatiu per estudiar les relacions de la joventut amb el barri, ja que diu que els adolescents tenen molts coneixements dels protocols de l'entorn i adquireixen competències ambientals de negociació a escala de barri. Seguint el fil que els espais públics són contextos per estudiar les relacions entre la joventut, en segon lloc, tenim el concepte de Claude Dubor (1991) (citada per Kossoy, 2009)⁹ la identitat social, que és el resultat de dos processos heterogenis que coexisteixen simultàniament; tenim el relacional, que significa les relacions entre la identitat que atribueixen les institucions i les propostes dels grups i sectors socials, i la biogràfica, que és la transacció subjectiva entre la identitat heretada i la desitjada. Continuant amb aquesta línia, la identitat social no es transmet d'una generació a una altra, sinó que es construeix en cada generació, sobre la base de categories i de posicions heretades de generacions anteriors. La construcció de la identitat social dels joves, s'analitza com un espai de lluita simbòlica entre identitats heretades i atribuïdes socialment, i les reivindicades pels joves com a un univers propi creant una tensió entre aquestes dues premisses. Tenim doncs, que la unitat d'anàlisi per l'aproximació de la identitat social dels joves, són els espais de socialització on la comunicació entre la joventut modificarà o configurarà la identitat social (Kossoy, 2009, p. 3).

En tercer lloc, aquests espais públics, com explica Thomas (2005) (citada per Rodó-de-Zárate, 2012), estan construïts per i per a persones adultes i estan concebuts com uns espais adults amb regulacions, i com hem comentat en l'apartat anterior, els espais públics són funcionalistes i especificats en un únic grup i ús, on la joventut queda exclosa en la majoria d'espais, ja sigui perquè és vista com una amenaça per l'ordre adult de l'espai públic, i que per tant, és exclosa i no és benvinguda, o bé que aquell espai no està dissenyat pel grup social que se suposa que és la joventut, sinó perquè en facin ús la infància o la gent gran.

En resum, la variable edat és un determinant en l'ús i la percepció de l'espai públic on la joventut el percep tant com un lloc de llibertat amb cert coneixements de l'entorn, com un lloc de control social delimitat, per tant, és com una paradoxa d'un espai públic percebut com un espai de llibertat i al mateix temps de risc. A més a més, la identitat social també juga un

8 Rodó-de-Zárate, M. (2017). *Geografies de la interseccionalitat: llocs, emocions i desigualtats*. *Treballs de la Societat Catalana de Geografia*, 141-163.

9 Kossoy, A. (2009). *La construcción de la identidad social: cuestiones metodológicas para su análisis*. In XXVII Congreso de la Asociación Latinoamericana de Sociología. VIII Jornadas de Sociología de la Universidad de Buenos Aires (pp. 1-8). Asociación Latinoamericana de Sociología

paper molt important dins de la visió dels joves, per als quals, aquesta lluita simbòlica d'identitats és pot donar dins dels espais públics, un context de socialització per la joventut que es pot veure modificada per les relacions internes que es formen en un grup dins d'un espai, però també per als grups socials i institucions internes.

L'edat, no només és un indicador de l'ús de l'espai públic, sinó que també la manera com vivim i experimentem els carrers, varia segons el gènere. Com expressa Kato (2009) (citada per Rodó-de-Zárate, 2012) els cossos dels humans dins dels espais públics els hem d'entendre situant-los en un espai donat, i que per tant, estan influenciats per les relacions socials i culturals que es donen en aquest espai concret. Un altre exemple de que les persones no només són un cos en un espai, és que són font d'opressió però també de reacció, com diu Chiu (2009) (citada per Rodó-de-Zárate, 2012), els cossos són com entitats socials, físiques i biològiques. Aquestes relacions que els cossos viuen i experimenten, són les del sistema patriarcal que dona lloc a que cada gènere, amb els seus respectius discursos de masculinitat i feminitat, es materialitzen a l'espai públic donant peu a que els comportaments i percepcions entre homes i dones siguin desiguals dins dels carrers. Per tant, aquesta diferència entre comportaments de cossos entre el sexe masculí i el sexe femení està marcada per la por i/o la percepció d'inseguretat, que és la controladora de l'accés a l'espai públic:

Las mujeres tendemos a tener miedo de la violencia sexual, esa que ataca la parte más íntima de nuestros cuerpos, y adaptamos y limitamos nuestra vida cotidiana por el miedo a ella¹⁰ (Col.lectiu punt 6, 2019, p. 186).

Por otra parte las chicas se sienten muy observadas en el espacio público. Son conscientes que su cuerpo es considerado un objeto sexual y la incomodidad, inseguridad o el miedo que les causa esa percepción ajena provoca efectos restrictivos en su uso cotidiano del espacio. Ello representa una muestra evidente de hasta qué punto la estructura patriarcal afecta a los y las adolescentes en el espacio público (Guitart; Ferret i Ferré, 2014, p. 54) .

La por que hi ha entre les dones, més concretament les noies joves, no és només la violència física que poden patir, sinó que cal afegir la violència sexual, que és un tipus de violència que rarament pateixen els homes heterossexuals, i que fa que les dones adaptin i limitin la seva vida al carrer. Per tant, la por i la percepció de seguretat estan condicionats per la diferència que existeix entre el tipus de violència dependent del gènere. Clarament, les noies busquen alternatives més segures en els seus recorreguts per la ciutat que els nois, les dones cerquen espais amb més lluminositat, carrers amples, amb més trànsit de persones i vehicles o

10 Col.lectiu punt 6. (2019). Urbanismo feminista. Por una transformación radical de los espacios de la vida. Virus Editorial la ciutat és un institució per gaudir efectivament dels drets humans en els contextos urbans,per

comerços oberts. Paral·lelament, els horaris també marquen una diferència en la percepció d'inseguretat, evidentment no tenim la mateixa visió de seguretat caminant per un carrer ample a les quatre de la tarda, que a les quatre de la matinada. Aquesta percepció d'inseguretat s'agreuja depenen del barri i la manera com les dones ens han socialitzat, a les dones se'ns ha socialitzat per tenir percepció d'inseguretat a certs espais públics, a la nit, i a la gent desconeguda (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 186).

En els anys vuitanta, fruit d'un augment de la violència sexual contra les dones en els espais públics de ciutats com Montreal i Toronto, el moviment feminista és va mobilitzar per què les polítiques urbanes tinguessin en compte la seguretat de les dones i el seu dia a dia. A través de marxes exploratòries pels barris de la ciutat, és va acumular informació sobre quins elements podrien contribuir a la percepció de seguretat de les dones i es va establir un primer marc de sis principis bàsics dels espais segurs: Saber on estàs i cap on vas, que tinguis visibilització total i al mateix temps que et vegin, escoltar i ser escoltada, poder tenir una via d'escapament i obtenir ajudar quan la necessitis, viure en un ambient net i acollidor, i per últim, actuar de manera col·lectiva (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 189). La por limita la llibertat de mobilitat de les dones, menys sentiment de pertinença, una menor participació activa i en conseqüència, menys dret a la ciutat. (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 186-187)

Per definició, la ciutat és una institució per gaudir efectivament dels drets humans en els contextos urbans, a les dones, se'ns vulnera aquest dret a la ciutat. Per aclarir què és el dret a la ciutat, ens adrecem a *la Carta Mundial pel dret a la ciutat* (Foro social Mundial, 2005) que porta el contingut del dret a la ciutat a escala internacional com un dret humà exigible i justiciable pels seus titulars. La Carta és l'únic instrument que aborda directament el dret a la ciutat com un dret humà independent i interdependent dels altres drets reconeguts en el sistema internacional (Correa Montoya, 2010,p. 138). El dret a la ciutat és un dret col·lectiu, no individual, on els titulars som els ciutadans. Segons Cristina Carrasco¹¹, l'universalisme dels drets humans ha posat a la llum que la construcció dels drets, el dret a la ciutat i la seva definició en si mateixa, agafin com a referència el món públic, la participació del mercat i espais assignats per homes. El subjecte de fons del dret a la ciutat és el subjecte masculí.

11 Carrasco, C., & Serrano, M. (2007). Compte satèl·lit de la producció domèstica de les llars de Catalunya (2001). *Nota d'economia*, 87 (1°).

2.3 URBANISME FEMENISTA AMB PERSPECTIVA DE GÈNERE INTERSECCIONAL

Des de l'aparició de la disciplina d'urbanisme, en què la mirada del tècnic generalment ha estat neutral i metodològicament s'han utilitzat sistemes d'informació geogràfica i dades estadístiques, evitant les dinàmiques de sortir el carrer i trepitjar-lo¹², dins del marc d'un model de ciutat basat en la divisió sexual del treball en la dicotomia entre privat (sexe femení lligat a l'esfera reproductiva) i públic (sexe masculí lligat a l'esfera productiva), tenim, que la manera d'observar, analitzar i viure les ciutats, ha seguit el fil de donar-li valor a l'esfera productiva, construint infraestructures de grans dimensions i responent a un model de ciutadà d'«home-tipus», blanc, heterosexual i espais assignats als homes, que ha portat als estudis feministes a qüestionar la mirada de com ens relacionem i percebem els espais físics de la ciutat (Col·lectiu Punt 6, 2019).

Repensar la ciutat amb perspectiva de gènere no significa focalitzar-nos únicament en el gènere femení i els seus respectius discursos i deixant de banda el col·lectiu d'homes, sinó observar la ciutat amb tota la seva complexitat i diversitat de necessitats de tota la ciutadania, no només focalitzar-nos en un únic grup. És a dir, observar els espais amb una mirada inclusiva: “Por lo tanto, el urbanismo con perspectiva de género es aquel que incluye la diversidad, lee la complejidad y expresa de manera transversal las esferas de la cotidianidad para materializarla en condiciones y recursos urbanos.»¹³. El significat d'aquesta cita expressa que els espais urbans han de respondre a les necessitats de les persones en el seu dia a dia, i per això hem de fixar-nos com expressa Sánchez de Madariaga et al., (2004) (citada per Casanova et al, 2012:371) en qüestions com la seguretat en els carrers, els espais col·lectius del barri, si els espais públics són llocs de socialització i de qualitat, etc.

És per això, que l'eina d'estudi de la perspectiva de gènere, és el concepte de la vida quotidiana de les persones perquè estableix una continuïtat entre les diferents activitats del dia a dia, i evidencia la distribució desigual de tasques i responsabilitats segons el gènere (Col·lectiu punt 6, 2019 p. 78-79). Històricament les dones són més expertes en l'ús dels espais públics per les múltiples tasques que desenvolupen al llarg del dia, lligat al seu rol de gènere, però aplicant aquesta mirada no només a elles mateixes com a dones, sinó que també són portaveus dels

12 Román, M., & Velázquez, I. (2008). *Guía de urbanismo con perspectiva de género*. Instituto de la mujer de la Región de Murcia, Murcia.

13 Casanovas, R., Fonseca, M., & Ortiza, S. (2012). Aportaciones para la inclusión de la perspectiva de género en el urbanismo. *Estudios urbanos, género y feminismos. Teorías y experiencias*, 365- 370.

col·lectius dependents (nens, nenes, persones grans...) per tant, entenem que la perspectiva de gènere afavoreix a la majoria de la població i no només a les dones.¹⁴

Com reivindica Jane Jacobs¹⁵, s'ha de planificar la ciutat caminant-la, ja que no la pensarà un tècnic que està al seu despatx, sinó que qui decidirà quan una ciutat mori, serà el col·lectiu d'individus que habiten al carrer i formen els seus vincles als barris. «Para Jacobs las cuestiones claves de la ciudad eran: la importancia de la relación de las personas con el espacio público; considerar y apreciar las redes creadas por los diversos usos; entender la manzana como la unidad básica de la ciudad.»¹⁶ Per tant, la perspectiva de gènere aplicada a l'urbanisme posa el focus en les experiències, vivències i percepcions que viuen les persones, un estudi a partir de l'escala pròxima on la ciutat s'ha de caminar per observar les relacions que tenen les persones en els espais (Casanova et al, 2011:109).

L'espai públic és com un nexa de les vides dels habitants d'un lloc, un espai per la trobada i la negociació permanent (Albeniz et al, 2012: 366); eix de socialització de les persones però paral·lelament, eix de desigualtat social i de gènere. És per això, que una proposta del col·lectiu punt 6¹⁷ per estudiar amb perspectiva de gènere els espais urbans, és la d'analitzar-ho a partir de sis categories d'anàlisi, on una de les categories és l'espai públic, els espais de relació pensats per l'equitat de gènere, afavoreixen l'autonomia i la socialització, ja que han de ser pensats per la diversitat de necessitats de la ciutadania, tenint en compte totes les edats i condicions de les persones usuàries. Entenem per espais de relació, aquells llocs en els que es produeix una interacció de la ciutadania en el desenvolupament d'activitats de la seva vida quotidiana, i ajuden a cohesionar les relacions interpersonals.

Si ho mirem de manera inclusiva, les voreres del carrer són espais socioculturals que han de permetre la realització de diferents activitats i no només s'han de considerar espais de circulació de fluxos d'individus (És possible seure, conversar o jugar al carrer del teu barri?). També tenim les places i els parcs infantils que han de ser flexibles en el seu disseny per poder afavorir diferents usos i activitats en un mateix espai (Hi han espais de trobada pels joves?);

14 Albeniz, A., Alonso, A., Ruiz, O., Tallera, K [Hiria Kolektiboa]. (2012). Repensando el proyecto urbano desde la perspectiva de género. Mapas de la Ciudad Prohibida para las Mujeres. En Gutiérrez, B. Y Ciocchetto, A. (Coord.), *Estudios urbanos, género y feminismo. Teorías y Experiencias* (pp. 365-369). Col·lectiu Punt 6.

15 Divulgadora científica, teòrica del urbanisme i activista política-socials dels anys cinquanta del segle passat

16 Muxí, Z., Valdivia, B., Delgado, M. (2011). *Muerte y vida de las grandes ciudades de Jane Jacobs*. Capitan Swing Libros, Navarra.

17 Casanovas, R., Fonseca, M., & Ortiza, S. (2012). *Aportaciones para la inclusión de la perspectiva de género en el urbanismo*. Estudios urbanos, género y feminismos. Teorías y experiencias, 365- 370.

també pensar l'existència d'altres espais de relació que no siguin els convencionals, espais indeterminats com fàbriques abandonades o cantonades (Cassanova et al, 2012:74-376).

L'objectiu d'utilitzar el gènere com a categoria analítica, no només és influir a canviar les relacions de gènere que provoquen desigualtat en relació amb els espais urbans, sinó que també és no perpetuar qualsevol desigualtat de gènere, classe o raça, és a dir, obrir els ulls i observar amb detall ¹⁸ (Muxí; Casanovas; Ciocchetto; Gutiérrez, 2011). Per tant, dins la perspectiva de gènere li afegim la interseccionalitat per donar veu a la categoria dona i al mateix temps altres categories que formen interconnexions donant formes de desigualtats socials i de gènere en les ciutats, és per això que a continuació expliquem l'origen del concepte, el significat de interseccionalitat i el conjunt del gènere i interseccionalitat. L'origen d'aquest concepte prové de Kimberlé Crenshaw, on explica l'opressió viscuda per les dones negres en el mercat laboral als Estats Units. Com explica Vallentine (2007) (citada per Rodó-de-Zárate, 2017) Crenshaw (1993) fa un estudi comparatiu de l'estatus legal de les dones negres, homes negres i dones blanques que la va portar a teoritzar la intersecció de raça, gènere i classe per les dones negres. Aquesta activista utilitza la interseccionalitat per senyalar les interconnexions, la interdependència i l'engranatge entre les diferents categories d'opressió (Col·lectiu Punt 6, 2019, p. 133). Distingeix dos conceptes: El primer fa referència a la interseccionalitat estructural, on especifica com el creuament dels diferents eixos de desigualtat distribueixen el poder entre els grups socials, generant situacions específiques. El segon concepte, fa referència a la interseccionalitat política mostrant que des de l'acció política tant institucional com activista en el carrer, es poden reproduir o combatre les desigualtats interseccionals ¹⁹.

Per un altre banda, Bell Hooks (1981) i Patricia Hill Collins (1990) mostraven que les desigualtats socials no només es podien explicar en un únic marc, qüestionant que la categoria «dona» no es podia utilitzar com a categoria unitària per explicar les formes d'opressió o desigualtats que podien tenir en la societat (Rodó-de Zárate, 2017 p. 142-143). Més tard, aquest concepte apareix com a una proposta feminista crítica per a explorar tant les diferències que hi ha a dins de la categoria dona, com les opressions específiques que la categoria dona suposava. Així doncs, s'acabarà definint com a concepte que pretén capturar les múltiples relacions entre les diferents dimensions de les estructures de poder com el gènere, la raça, la classe social, la sexualitat o l'edat. Actualment com puntualitza Cho et al,

18 Muxí Martínez, Z., Casanovas, R., Ciocchetto, A., Fonseca, M., & Gutiérrez Valdivina, B. (2011). *¿Qué aporta la perspectiva de género al urbanismo?*

19 Coll-Planas, G., & Connectades, S. M. R. I. (2019). *Guia per incorporar la interseccionalitat a les polítiques locals*. Ajuntament de Terrassa, Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya, CEPS Projectes Socials.

2013 (citat per Rodó-de-Zárate,2017) es considera que la teoria de la interseccionalitat constitueix en aquests moments, un camp de recerca en sí mateix.

Seguint el fil anterior, entenem que aquest concepte analitza la realitat social no només amb una única categoria com la del gènere, sinó que examina com s'interrelacionen els sistemes estructurals de gènere, raça, classe social, identitat sexual, diversitat funcional, origen i estat migratori, creant jerarquies de poder i privilegi que reforcen les diferents formes d'opressió, intensificant el sexisme, la heteronormativitat, el racisme, el classisme, la homofòbia, transfòbia ,etc. Posa el focus en que les lectures de les identitats e interrelacions entre categories, poden tenir diferents interpretacions segons escenaris i contextos determinats. (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 132-133). Com proposa Nira Yuval Davis (2017) amb el seu terme «interseccionalitat situada» (citat per Coll-Panas, 2019) les desigualtats es produeixen dins de moments històrics determinants, en que les relacions són contextuals, i una mateixa persona pot estar en una posició de més privilegi o de més opressió segons el marc. La interseccionalitat posa de manifest que dins d'una mateixa categoria pot haver-hi diferències (exemple: la categoria dona, pot ser «dona»-»trans», «dona»-»classe baixa») i que per tant, poden experimentar diversitat de formes d'opressió o de privilegi, però al mateix temps, aquesta mateixa categoria pot tenir causes comuns d'opressió de la seva pròpia categoria i d'altres. D'altre banda, també mostra que no hi ha víctimes pures, sinó que es pot estar alhora al marge i al centre, ser opressora i oprimida simultàniament (Rodó-de-Zárate, 2017, p.145).

També, com assenyala Valentine (2007) (citat per Rodó-de-Zárate, 2017), el fet que la interseccionalitat pugui donar compte de l'experiència viscuda, té importants implicacions pel que fa a l'anàlisi de la producció de l'espai i del poder: “[intersectionality] offers an important potential tool for feminist geography to understand the intimate connections between the production of space and systematic productions of power”²⁰. En el seu estudi, mostra com una persona (Jenette) experimenta diferents identitats al llarg de la seva vida, en funció de en quins espais específics es mou i les interconnexions amb les categories. La persona experimenta diferents posicions que van adaptant i generant múltiples identitats, però al mateix temps, el poder opera dins i a través d'aquests espais de manera sistemàtica, on es poden excloure determinats grups, com ara les dones o les persones sordes per mitjà de les cultures hegemòniques (Valentine, 2007, p. 18-19). McCall (2005) (citat per Valentine, 2007) proposa fer estudis de cas, com per exemple, estudiar un individu o un grup de persones per veure com s'experimenta la intersecció de categories de la vida quotidiana del subjecte: observar com les persones s'identifiquen o no amb altres grups, com s'utilitza una categoria per diferenciar-ne una altra

20 Valentine, G. (2007). Theorizing and researching intersectionality: A challenge for feminist geography. *The professional geographer*, 59 (1), 10-21.

en contextos específics, quines identitats esdevenen destacades o es posen en primer pla en moments concrets.

Una perspectiva de gènere interseccional analitza les interconnexions que poden viure les dones, no només per la categoria dona, sinó també altres categories com l'edat, la classe social o l'ètnia, creant formes d'opressió però al mateix temps de privilegi, a partir de les experiències de les persones i recollint la informació a partir de la participació activa. Tenint en compte que les diferents identitats que es van desenvolupant depenen del context, i de les relacions socials que experimenta la persona, amb un objectiu d'obrir el ventall d'explicacions en l'anàlisi de la realitat social. Fent servir aquesta perspectiva augmentem la implicació de les dones, tot i que son el 51% de la població mundial, encara estan excloses en la presa de decisions. A l'incorporar diversitat d'experiències no només de gènere, sinó que també d'origen o de classe social, les dinàmiques de poder poden transformar-se. També permet integrar a diferents individus amb diversitat de necessitats i experiències. (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 140).

III. METODOLOGIA

El disseny metodològic d'aquesta investigació social és qualitatiu perquè ens permet observar la complexitat de les relacions dins d'un marc de caràcter constructiu-interpretatiu del coneixement humà. Ens facilita saber els significats, usos i percepcions d'una manera dinàmica i flexible dins del camp social. Es tracta d'una investigació de naturalesa descriptiva amb un enfocament de gènere interseccional, per poder analitzar la relació entre la dimensió física (espais públics dels barris del nord i del Sud) i la social (percepcions, significats, barreres mentals i usos) de les noies joves dins del marc de simbologia i significat del barri. En funció de les preguntes clau (*Hi ha diferència entre el barri del Vic-nord i el barri del Vic-Sud respecte a l'ús de les noies dels espais públics?*) (*Quins són els espais públics que les noies utilitzen per socialitzar-se?*) establim la metodologia qualitativa del focus-group que resulta adient per assolir els objectius de l'estudi.

Prèviament a portar a terme aquesta tècnica qualitativa, s'han fet tres entrevistes exploratòries que ens han permès indagar amb el tema de la investigació. El motiu principal d'aquestes entrevistes era trobar pistes de reflexió, d'obrir la ment i de descobrir noves formes de plantejar la temàtica. A partir de l'objectiu general d'estudiar els usos i percepcions de les noies respecte els espais públics, es van escollir tres dones representants de l'Ajuntament de Vic: Núria Camps, responsable del departament d'urbanisme, Fabiola Mora, tècnica del departament de participació ciutadana i Núria Muñoz, tècnica de l'oficina d'igualtat de gènere i LGTBI (VicDones – SIAD Osona). A l'entrevista amb la Núria Muñoz, van participar dues persones de pràctiques: Judit Galbany Bagaria, estudiant de pràctiques del màster d'estudis de gènere, dona i ciutadania, de la Universitat de Barcelona i Àlex Guiu Hermoso, estudiant de grau superior d'estudis de gènere.

Les tres entrevistes es van realitzar de manera separada, la primera, Núria Camps, es va portar a terme en el seu lloc de treball, el departament d'Urbanisme, la segona, Fabiola Mora a l'oficina de participació ciutadana de la ciutat de Vic, i per últim, l'entrevista a la Núria Muñoz, dins de l'oficina tècnica d'igualtat. Cadascuna d'aquestes entrevistes amb preguntes de caràcter obert, s'han preparat en funció dels seus respectius llocs de treball i la representació dins de l'ajuntament de Vic, excepte una qüestió que va ser comú a les tres participants, ja que era necessària per explorar la relació inicial entre els espais públics i les noies en el context de la ciutat de Vic. (Annex 1)

Per portar a terme les dues preguntes d'investigació clau, així com els seus objectius, posarem en pràctica aquelles tècniques qualitatives que més s'aproximin al meu estudi social. En aquest

cas, per recollir les dades aplicarem la tècnica qualitativa de dos grups focals. A partir de la definició establerta per l'Escola de Chicago, explicant que el barri és una unitat d'anàlisi que permet estudiar les relacions entre les persones i com indicador d'exclusió social amb els seus efectes a la vida quotidiana, hem trobat adient utilitzar una comparativa de barris que ens permeti aplicar-ho dins de la tècnica del focus group. Aquesta tècnica ens permet estudiar en profunditat les experiències i actituds que viuen les noies en un context determinat, com és el cas dels barris on viuen les noies, i al mateix temps ens permet analitzar les diferències i les tendències generals dins del context de la ciutat de Vic.

Martínez-Miguélez (1999) diu que és una tècnica útil per explorar els coneixements i experiències de les persones en un ambient de interacció, que permet examinar el que la persona pensa, com pensa, i perquè pensa d'aquesta manera. El treballar en grup, facilita la discussió entre persones, i activa als participants a comentar i opinar sobre temes que es poden considerar com a tabú, alhora, permet generar una gran riquesa de testimonis i coneixements variats. La tècnica qualitativa utilitzada aquest estudi inclou dos grups focus entrevistats per separat, una moderadora que guiarà la interacció de cada grup, les pautes i el temps previst, una observadora, l'elecció d'un espai adequat, preferiblement una sala amb una taula rodona i cadires al voltant, i la transcripció literal dels dos grups focals.

La selecció de les participants s'ha portat a terme seguint dos criteris: El primer criteri és la franja d'edat que va dels setze als divuit anys, a partir de dos instituts de Vic, un ubicat al nord de la ciutat (Institut Jaume Callis) i l'altre ubicat el sud de la ciutat (Institut la Plana) s'ha pogut establir els dos grups focals. Al primer grup focal, noies que estudien a l'institut Jaume Callis, hem pogut accedir a elles a partir d'un familiar que estudia en aquell institut i és company de les noies participants. El segon grup focal, s'ha aconseguit a través de la directora de l'Institut La Plana, a qui es va presentar aquest treball i va trobar interessant la creació d'un grup d'alumnes per participar. El segon criteri de selecció de les noies participants, era que com a mínim, dos de les participants de cada grup focal visquessin a barris del nord i dos més als barris del sud per poder establir la comparativa de barris. però el segon criteri dels barris, no s'ha acabat de complir ja que de les participants només hi havia una del nord de la ciutat, una altra d'una població prop de Vic i la resta viuen al sud de la ciutat.

La guia de les preguntes (Annex 2) de les dues entrevistes grupals, s'ha aplicat a partir del marc teòric i de l'objectiu general de l'estudi (*Estudiar les relacions, usos o no usos i percepcions entre les noies i els espais públic/urbans amb comparativa de barris del nord i del sud, des d'una perspectiva de gènere interseccional*), amb els següents objectius específics: El primer fer una comparativa dels barris del nord i dels barris del sud, dels usos dels espais públics per

part del col·lectiu de noies, i el segon, estudiar les percepcions, opinions i usos específics que fan les noies dels espais públics dels seus barris. L'entrevista consisteix en 9 preguntes, la primera té la funció de ser una pregunta general i oberta perquè les noies expressin i se sentin còmodes, les dues següents, fan referència a la relació entre les noies i els seus respectius barris i la tercera també té una mirada oberta de significat. De la quarta pregunta a la vuitena, es fa referència de manera general, a les percepcions de seguretat i inseguretat. L'última pregunta vol esbrinar les diferències entre el nord i el sud de la ciutat. El meu paper com a investigadora social i moderadora dels grups focals està dins del marc d'una mirada neutral i objectiva. Dins de les dues entrevistes hi ha hagut una observadora externa als grups focals.

La realització del primer grup focal és va portar a terme el dia 29 de gener de 2022. L'espai va ser el menjador de casa meu, i la durada de l'entrevista grupal va ser d'una hora. El grup focal estava format per sis noies, i s'ha pogut aplicar el primer criteri de la franja d'edat, quatre d'elles tenen setze anys i dues disset anys, i també s'ha complert el segon criteri dels barris, tres participants viuen en els barris del Nord de la ciutat de Vic i les altres tres viuen en el sud. El segon grup focal es va portar a terme el dia 31 de gener de 2022. L'espai va ser la classe de 2n de batxillerat de l'institut La Plana de Vic, i la durada va ser de 55 minuts. Especifiquem que per falta de temps, les tres últimes tres preguntes no es van poder dur a terme presencialment, i es van realitzar via correu electrònic. El grup focal estava format per cinc noies, que complien el primer criteri de la selecció de les participants, quatre d'elles tenen setze anys i l'altra té divuit anys, però el segon criteri, el de tenir com a mínim dos representants del nord i dos del sud, no s'ha acabat de complir ja que de les cinc participants, només hi havia una del nord de la ciutat, una altra d'una població prop de Vic i les tres restants viuen al sud de la ciutat. La participant que no viu a Vic no va contestar totes les preguntes.

Tant per al primer grup focal com per al segon, es va demanar permís a les participants per poder gravar la sessió, per després poder portar a terme la transcripció i l'anàlisi. Per poder aplicar la perspectiva de gènere interseccional en l'estudi sociològic i analitzar les diferents categories, com per exemple el barri, l'edat, la classe social i el sexe, hem obtingut la informació a partir de la fitxa tècnica (Annex 3) repartida prèviament a les participants, abans de començar l'entrevista grupal. Durant tot el procés metodològic dels dos grups focals, hem portat a terme l'observació de la relació entre la dimensió física i la dimensió social, i hem analitzat el diàleg entre aquestes dues dimensions amb l'objectiu de detectar les relacions i els significats que estableixen les noies i l'espai públic des d'una perspectiva de gènere interseccional.

Un cop finalitzats el dos focus-group, hem analitzat la informació a partir de la transcripció literal (Annex 4), les notes preses durant les entrevistes grupals i l'observació visual. Hem analitzat la informació dels grups focals de manera separada, aplicant els objectius de la investigació i destacant la informació més destacable dins de la interacció entre les participants.

IV. ANÀLISI

4.1. Anàlisi grup focal noies Institut Jaume Callis

Des de la tècnica qualitativa del grup focal s'ha pogut observar de manera general durant tota l'entrevista grupal, que totes les participants tenien la necessitat de l'aprovació per part de la moderadora, estaven pendents dels gestos i de les notes que escrivia. Cada una d'elles va seure al costat de la seva amiga. Parlaven d'una en una, seguint un ordre, alguna vegada es trepitjaven, però a l'adonar-se'n, demanaven perdó. Totes les participants parlaven, però es notava que en algun moment es deixaven influenciar per l'opinió d'alguna de les companyes. El tarannà de l'entrevista al principi era molt pausat, però a mesura que passava al temps les participants es van anar animant.

Respecte a la primera pregunta sobre els espais de socialització, el seu dia a dia i el sentiment de comoditat, destaquem que de manera comú entre les sis, coincidien en que els espais de socialització són l'institut, els bars o cafeteries, les discoteques, els seus llocs de treball i també, dins i fora dels extraescolars que fan. Hi ha dos participants que destaquen que els bancs de carrer són un dels espais en els que socialitzen amb el seu grup d'amigues, però hi havia una diferència, la participant cinc li donava importància a la tranquil·litat de l'espai i en canvi, la participant quatre li agradava veure a més persones al seu voltant i estar al centre de Vic:

(Participant 5): Jo destino més la meva socialització al bar o també a un banc, però que estigui més a les afores de la ciutat i que no passi gent.

(Participant 4): Si, com ha dit ella, també em socialitzo en un banc, però en un banc més cap al centre de Vic on hi passa més gent o inclús m'agrada més quan anem en un bar i hi ha més gent, i et trobes a gent coneguda. Prefereixo molt més quedar al centre i que passi gent.

El diàleg que és pot observar entre aquestes dues participants i un banc, és que les dues noies comparteixen la dimensió física, que en aquest cas és un banc que forma part dels espais públics de la ciutat de Vic per realitzar la seva socialització, per tant, l'ús és el mateix, però la ubicació és oposada entre les noies. Responent a una de les preguntes clau (*Quins són els espais públics que les noies utilitzen per socialitzar-se?*) tinc només dues participants que socialitzen en un banc.

A continuació, analitzem la relació entre les noies i els barris que fa referència a la pregunta 2 (*Què en penseu del barri on viviu? Considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?*) hi ha la pregunta 2.1 (*Heu participat mai en actes, festes del barri, on en l'associació de veïns? En cas que sí, expliqueu-*

m'ho i en cas que no, quines penseu que són les raons per les quals no heu participat). Cinc participants del grup focal no fan «vida» al barri especificant que no coneixen ni els veïns i veïnes, ni les activitats que es programen al barri, tampoc utilitzen els espais públics dels seus barris, excepte la participant sis que mostra una interacció social amb les persones que configuren el barri i els seus respectius espais urbans:

Participant 6: Jo sí que faig vida de barri, la Guixa no és gaire gran i des de petita he fet vida de barri, ja que també he anat a l'escola allà, a la Guixa. Doncs quan fem la festa major ens ajuntem gent de la meva edat o més grans i anem a les activitats que fan. Ens coneixem tots entre tots, per exemple la meva veïna és amiga meva, i moltes vegades quedem pel barri i anem a un banc a parlar.

Tenim doncs, que en el barri de la Guixa, que és el que està a les afores de Vic, encara pot perdurar el concepte de Comunitat de Tonnies (1881), especificant el projecte en comú que es pot crear en un barri, però per altra banda, les participants tant dels barris del nord, com les del sud, mostren una desconexió total amb el barri. Aplicant la comparativa de barris, les participants 1 i 2 que viuen al Sud de la ciutat (el Remei), expliquen que les seves activitats de socialització, d'oci i els llocs que els agrada anar, estan al nord de la ciutat. Mostrant que el centre de Vic dona més oportunitats d'espais per anar que no pas el seu propi barri. A més, aclareixen que no viuen al mig del seu barri, sinó al límit i no tenen la necessitat de creuar tot el barri per arribar al centre de la ciutat:

(Participant 1): Jo diria que al nostre barri, que és el Remei, no tenim llocs on anar, sí que hi ha coses al meu barri, però ja ho trobo al centre, tot el que necessito ho tinc al centre i faig vida allà. També visc al límit del meu barri, per tant, no haig de creuar el meu barri per anar al centre.

El propi sistema de benestar local del barri del Remei amb comerços de tota mena, els seus diferents espais urbans com la plaça de la Noguera i els diferents bars que hi han, no concorda amb les necessitats, oportunitats i espais de socialització de les participants del barri del Remei, el seu propi sistema està ubicat al nord de la ciutat on consideren que l'aplicació de les seves necessitats i espais de socialització són més del seu gust. El fet de no creuar el barri, és a dir, que no caminin pels carrers del barri, que la seva vida i les seves relacions socials estiguin al nord i que no tinguin cap classe de relació amb els veïns i veïnes, fa que hi hagi menys possibilitats de conèixer el barri i el seu sistema de benestar local.

Dins de la mateixa pregunta 2 (*considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?*), la tendència general de les

participants és que els hi agrada viure en els seus respectius barris, però amb la mateixa premissa de que la vida social la fan al centre de la ciutat. Destaquem aquí, que la participant 4, que és la primera en respondre aquesta pregunta, mostra que independentment de que en el seu barri es creessin més espais urbans o bars per socialitzar-se, no canviaria la seva rutina d'activitats:

(Participant 4): A mi ja m'agrada viure el barri que visc, tot i que no hi faig vida social, considero que és un barri que no hi ha molta gent, doncs m'agrada arribar a casa i ja està, vull dir que vagi passant gent. I penso que no li falta res, ja que si hi hagués algun espai nou tampoc hi aniria, perquè estic acostumada a anar als llocs que vaig. Si, crec que hi falten bars, però penso que tampoc aniria si posessin un bar. A més a més, els meus amics tampoc viuen allà.

Seguint amb aquesta pregunta, les dues participants del barri del Remei mostren l'estigmatització que hi ha en el seu barri: (...*Molta gent el té com malvist, la gent no s'atreveix a venir perquè és el «remei», la concepció que tenen les persones és Vic i el Remei com si el nostre barri no formés part de Vic, com que no és cèntric fa més mandra, hi ha l'estigma d'un ambient dolent...*) i posant de manifest que s'ha de canviar la perspectiva general que s'ha creat durant molts anys i donar visibilització a espais en els que es pot treure molt profit. A més a més, la participant 2 diu que li agradaria viure en un altre barri, al centre de la ciutat o a la Guixa, a les afores de la ciutat :

(Participant 2): Si hagués de triar, doncs m'agradaria viure al centre per comoditat i perquè ho faig tot allà, o per exemple la Guixa, que és molt tranquil·la.

Aplicant la perspectiva de gènere en la mirada dels espais públics, podem observar la necessitat de mirar un espai no només amb un únic ús, sinó que pot haver espais no convencionals que poden portar nous eixos de relacions i de funcions. Aplicant l'objectiu general d'estudiar les percepcions, usos i opinions entre les noies i els espais públics/urbans amb comparativa de barris del nord i del sud, des d'una perspectiva de gènere interseccional, observem que totes les participants comparteixen tres categories: categoria dona, l'edat, totes són joves, i la classe social ja que consideren que són de classe social mitjana, però el que no comparteixen és el barri on viuen. El barri marca una diferència de percepcions i de mentalitat en què les que viuen al sud, reivindiquen l'estigma que hi ha respecte al seu barri, cal obrir la ment ja no només per part seva, sinó també la resta de la població, aprofitar els espais; en canvi les del nord, no tenen la percepció de que cal fer un canvi, tenen la comoditat de tenir-ho tot al seu abast. Aquí tenim doncs, que els barris són un indicador d'exclusió social, que formen uns imaginaris socials que en aquest cas és que la separació territorial entre nord i sud, es traspasa a les percepcions de les persones, i fan que les persones del nord no vagin al sud

i què no facin usos dels espais públics del sud. En aquest sentit, si apliquem el concepte de «interseccionalitat situada» (Nira Yuval Davis, 2017) observem que les noies de sud poden patir una opressió per l'estigma del seu barri, però al mateix temps estan en posició de privilegi perquè fan la vida al nord.

Amb aquesta pregunta hem pogut observar un canvi d'opinió de la participant 5, al principi del diàleg afirmava que el barri on viu actualment li agrada i no tenia la necessitat d'anar a un altre barri, ja que té la comoditat d'estar a prop d'un espai verd, el Puig dels Jueus, i no està al centre de Vic. A mesura que passa l'entrevista grupal, acaba responent que sí que li agradaria viure en un altre barri, una urbanització tranquil·la i amb poca gent. A més a més, en aquesta qüestió sorgeix el tema de la percepció dels carrers, expressant la por i la incomoditat que li provoca el carrer:

(Participant 5): A mi m'agrada molt el meu barri perquè per una part està fora de la ciutat, perquè tinc el Puig del Jueus i l'escola, però per altra banda si haig d'anar el centre, sí que haig de passar per un carrer maco. Tampoc conec a la gent, no conec els veïns, i la gent molt sovint canviar el lloguer, per tant, no hi ha molt esperit de barri.

(Participant 5): A mi sí que m'agradaria viure en un altre barri. Un barri que hi hagués menys gent, i que sempre fos la mateixa gent, m'agradaria viure com en urbanització, més tranquil·la.

Pel que fa a la pregunta 2.1 que fa referència a la participació en les activitats que es realitzen al barri, tenim que dos participants, la 3 i la 4 expliquen que no participen en les activitats. Una participant, perquè viu davant de la universitat de Vic, i l'altre perquè diu que no té cap relació d'amistat que participi en actes i festes del barri. Les participants 1 i 6 diuen que sí que hi participen, la participant 1 no ho fa de manera voluntària perquè estigui interessada per les festes o activitats que és realitzen, en canvi la participant 6 sí que l'interessa. La participant 5 diu que participa als actes i a les festes de Vic, i també a les del barri del Remei, però no a les del seu propi barri.

Responen el primer objectiu específic de la investigació, tenim que les participants 1 i 2 que viuen el barri del Remei que està ubicat al sud de la ciutat, utilitzen els espais públics dels barris del nord. Com hem pogut observar el sistema d'oportunitats, de recursos, de comoditat i d'espais urbans de socialització, i com expressen elles, de vida quotidiana, es porta a terme al nord de la ciutat. El segon objectiu específic que és estudiar les percepcions, opinions i usos que fan les noies dels espais públics dels seus barris, comprovem que tant les del nord com les de sud no utilitzen els espais públics dels seus barris i tenen una relació nul·la amb les activitats i la vida del barri. Excepte la participant 6 que sí que utilitza els espais públics i fa activitats en

el seu barri. Les participants que viuen el nord, 3, 4, i 5, i que estan a prop del centre de la ciutat, utilitzen els espais del centre però no els del seu propi barri, tot i així quan parlem de percepcions respecte els barris, els barris es converteixen en un indicador de diferència entre el nord i sud de la ciutat, ja que les noies del sud tenen una percepció de reivindicació de l'estigma del seu barri, i en canvi les del nord no.

El significat general dels espais públics per les participants és la llibertat. Per una banda, tenim la llibertat individual respecte la institució familiar i l'institut en el sentit que, poden fer activitats en l'espai públic que no poden portar a terme dins de l'ambient escolar i familiar:

(Participant 4): Per mi els espais públics, són llocs on ets pots socialitzar d'una manera que el fet que no sigui casa teva fa com que siguis d'una manera més lliure de fer coses. Per dir-ho d'una manera, si jo vaig a casa meu i ve una amiga meva no puc fumar per exemple, i si jo vaig a un espai públic no em veu ningú i faig el que vull, és com que et fas l'espai més teu, i tries els llocs on vols anar, amb qui vols anar, és com una oportunitat per fer i deixar de fer de la manera que tu vulguis, sobretot a la nostra edat, que no podem fer el que vulguem, a casa ni a l'institut.

Citant a Maria Rodó de Záraté (2012), afirmem que la dicotomia entre espai públic i espai privat és transformada per aquest col·lectiu, al qual la llar (espai privat) per les noies joves significa un espai de restriccions, en canvi l'espai públic és una zona de llibertat, d'expressió col·lectiva i de socialització (Borja & Muxí, 2003). La variable edat (joves), es veu reflectida amb la mirada de percebre i viure els espais públics d'aquest col·lectiu de noies joves perquè expressen que en la seva edat, tenen prohibides certes activitats en certs espais i l'espai públic el conceben com un espai d'oportunitats. Weller (2006) mostra com aquesta franja d'edat hi ha un augment de la independència i l'espai públic és concebut com un espai no vigilat per familiars adults, i que per tant, tenen més llibertat que en les seves llars.

Per altra banda, consideren que els espais públics no hi ha discriminació de persones, no hi ha límits de tu sí i tu no, sinó que és un espai que podem compartir tots, ja que en els espais públics ens podem trobar a gent de diferents edats, d'origen, nivell de vida, etc. És a dir, en un espai públic no hi ha cap mena de discriminació, tothom pot anar. Per tant, tenim que la seva percepció és que no hi ha una discriminació explícita dins de l'espai públic, i a més a més, expressant que tenim l'oportunitat d'estar amb el nostre cercle d'amics i de conèixer a gent nova. *P3: És una oportunitat de fer amics nous i de relacionar-te amb altres grups.* La privatització dels espais públics que ha portat a fer que els espais públics siguin d'un únic ús i que per tant, hi hagi una disminució de relacions socials, no es veu reflectit en el significat dels espais públics pel grup participant.

Respecte als espais urbans significatius dels respectius barris de les participants, podem extreure que tres participants (1,3 i 4) no tenen cap espai urbà significatiu i les altres tres (5,2 i 6) sí que tenen espais significatius. La participant 5 lliga la significació de l'espai urbà amb el sentiment d'evadir-se quan no vol estar amb persones especificant que és el seu refugi, la participant 2, la plaça del seu barri (plaça Tarradellas) la relaciona amb el record de la seva infància i la participant 6, mostra que el seu barri en general és significatiu perquè és el conjunt del barri que per ella és important. Aquí es mostra com l'experiència personal i emocional d'un individu, pot canviar el significat d'un espai urbà/públic o com el mateix espai, pot ser viscut de diferents formes, com per exemple la participant 2, que comenta que tot i no fer vida al barri, li té un significat emotiu positiu per ella i la participant 5 mostra com un espai verd (Puig dels Jueus), on la majoria de persones van acompanyades a caminar o a passejar els gossos, ella ho relaciona amb la solitud i la tranquil·litat. Cal puntualitzar que les tres participants (1,3 i 4) anteriorment han expressat varies vegades que no fan vida social al seu barri, aquest és el principal motiu perquè no tinguin un espai urbà significatiu en el seu barri.

Dins de la pregunta del significat d'espais públics i espais urbans significatius, podem aplicar l'objectiu general d'estudiar les relacions, usos i percepcions entre les noies i els espais públics, comentant que el diàleg entre noies i espais públics és una connexió positiva perquè l'espai públic significa llibertat i espai d'oportunitats, i a més a més, si ens endinsem una mica, hi ha tres participants (5,2 i 6) que expliquen que hi han dos espais públics i un barri (Puig del jueus, Plaça Tarradellas, i Barri la Guixa) que són importants i que li donen un valor dins la ciutat.

Dins de la pregunta dels espais urbans significatius per elles, hi ha una segona qüestió que fa referència a la percepció d'inseguretat en el barri i de manera general en la ciutat de Vic. Aquí doncs tenim un altre relació entre espais públics i noies, que és la percepció d'inseguretat que tenen dins dels espais públics: La tendència general en la resposta de les participants és associar la percepció d'inseguretat amb els espais foscos (nit) i la quantitat de persones, opinen que tenen més percepció d'inseguretat quan hi ha poca gent i a més a més, prefereixen que hi hagi ambient per sentir-se més segures. Dins d'aquesta percepció d'inseguretat, destaquem que les participants 2 i 3 admeten aquesta percepció, pel caràcter personal que tenen, esmentant que les dues són persones porugues en general. En contra, tenim a la participant 5 que contesta tot el contrari, ja que defineix tenir percepció d'inseguretat quan hi ha més gent especificant que té més percepció d'inseguretat al centre de Vic que no pas al seu barri. Dins d'aquesta pregunta sorgeix el tema de la nit i la relació de la percepció d'inseguretat:

(Participant 4): Prefereixo que hi hagi gent, però tampoc se'm fa cap problema anar sola de nit ni pel meu barri, ni per Vic.

(Participant 5): A mi tampoc em fa por anar sola als llocs, *bueno* més que fer-me por o no, vull dir que puc tenir por un dia per un carrer, però al segon dia hi tornaré, no em negaré a no fer-ho. No és un problema per mi la nit.

Dins de la definició de la percepció de seguretat i inseguretat per part de les participants, ens trobem que la participant 1 creu que la seguretat per ella és caminar pel carrer de manera tranquil·la sense estar pendent de factors externs (si algú l'està seguint) i d'actuar respecte a això (agafar el mòbil i parlar amb algú), i la inseguretat és la impotència o la ràbia que li provoca no tenir aquesta tranquil·litat que se suposa que s'ha de tenir. Això és un clar exemple de la vulneració del dret a la ciutat pel fet que la participant no pugui gaudir de caminar pels carrers de la seva ciutat, i que hagi d'actuar davant d'aquesta percepció d'inseguretat i d'impotència. La participant 3 afegeix que dins de la percepció de seguretat també li suma el factor masculí, i comenta que si va amb un noi, ella se sent més segura pel carrer. Amb aquesta resposta totes les participants mouen el cap dient que sí. Analitzem que això és un exemple de com actua el sistema patriarcal dins de les percepcions de les participants mostrant com la figura masculina té el paper de protecció cap a la figura femenina, fent que la figura dels homes sigui un factor de necessitat de protecció per les noies.

Com diu Chiu (2009) els cossos de les persones no només són un cos en un espai, sinó que també són fonts d'opressió i de reacció davant de situacions, els cossos estan influenciats per les relacions socials i culturals que es donen en un espai concret (Kato, 2009) i en la societat que vivim aquestes relacions són les del sistema patriarcal que fan que els cossos, les percepcions i les actuacions dins d'un context siguin diferencials i desiguals entre homes i dones. A través de les experiències de les participants respecte la percepció d'inseguretat, podem apuntar que la tendència general d'actuació, va en funció de figures masculines creant que els cossos i els seus esquemes mentals, portin a tenir lògiques d'actuació interioritzades respecte la percepció d'inseguretat que els hi provoca el col·lectiu d'homes, especificant que el sexe femení no les hi altera, quan estan caminant per Vic:

Totes les participants utilitzen les mateixes accions de protecció: canviar de vorera, fer veure que algú truca o trucar de veritat, entrar a bars, enviar missatges a les amigues o treure les claus entre d'altres. Dos participants diuen que segueixen un esquema mental, que activen davant de situacions d'inseguretat: «Si fa dos carrers que em segueix, em paro i espero que passi per davant meu, i llavors jo vaig darrere seu, i em sento més segura perquè el tinc controlat». En la següent resposta veiem que tenim una altre relació entre espais públics i noies, que és l'entrada del factor masculí dins de la percepció d'inseguretat dins dels espais públics.

(Participant 5): Si per exemple és una dona, doncs ja no em preocupo (totes diuen, jo igual) o si per exemple hi ha un grup d'homes, però com a mínim hi ha una dona, et calmes.

Referent a la pregunta *Consideredu que pel fet de ser noies joves teniu més percepció d'inseguretat?* La tendència general de les respostes de les participants és que sí, relacionen que aquesta percepció d'inseguretat no la tenen el col·lectiu de nois, i que és difícil que ho entenguin. Les participants pensen que elles tenen més situacions d'inseguretat i que busquen més mecanismes mentals i pràctics per aquest tipus de situacions, que el col·lectiu d'homes. Per tant, fan una comparativa entre la seva condició del sexe femení i la condició del sexe masculí dins de la mateixa categoria d'edat, que en aquest cas, són joves de disset i divuit anys:

(Participant 2): Jo ho he parlat amb els meus amics nois de la meva edat, costa molt més que ells entenguin de «perquè ens sentim així», que crec que intenten fer un esforç per entendre'ns, però no els hi ha arribat a passar tantes vegades i per això els hi costa posar-se a la nostra pell, no estan en tantes situacions que els puguin posar en perill.

(Participant 1): Jo penso igual que ella, que intenten empatitzar (en referència als nois) en certa manera, però fins que no t'hi trobes realment en aquestes situacions, no saps ben bé el que és. Per exemple un noi de la meva edat quan surt d'entrenar no pensarà mai que li pot passar *algo* anant cap a casa seu, en canvi, si aquesta situació em passés a mi, pensaria si algú em pot venir a buscar en cotxe, a veure si algú em pot acompanyar. I sí penso que per ser una noia jove em puc trobar més amb aquestes situacions que no pas un noi.

Agafant el concepte d'interseccionalitat podem observar que la realitat social d'aquestes participants, s'interrelaciona amb la categoria home creant un sistema estructural diferencial de percepcions entre la categoria home i la categoria dona. A més a més, en aquest cas es comparteix la categoria edat, noies i nois viuen experiències junts però percepcions diferencials creant jerarquies de poder i de privilegi. Aquí podem veure com una de les diferències entre homes i dones és que el col·lectiu de dones, com diu el Col·lectiu Punt 6, tendeixen a tenir por no només a la violència física, sinó que també tenen la por que ataquin la part més íntima del seu cos (violència sexual), que per ser dones siguin conscients que es poden considerar un objecte sexual i que això les porti a situacions d'incomoditat i patiment als carrers. No només parlem que hi ha una diferència entre el sexe masculí i el sexe femení i que el sexe femení adapti i limiti la seva vida al carrer, sinó que també les participants s'adonen de la normalització d'aquestes situacions de perill d'inseguretat:

(Participant 1): És que arriba un punt que tu mateixa ja ho tens tan normalitzat, que penses és que tampoc hauria de ser així, no hauria de patir si surto un dia a les deu de la nit cap a casa una amiga. Com que ho tenim tan interioritzat que ja és per llei.

(Participant 4) Jo crec que és obvi, que per se noia jove estàs més insegura, bàsicament que tot el que passa, els hi passa a les noies en aquest àmbit, no sentim per exemple avui han violat en Marc pel carrer, no, això passa a les noies.

Dins d'aquesta pregunta les participants comenten que aquesta percepció d'inseguretat no només la tenen elles, sinó que també per la transmissió d'informació dels referents adults, en aquest cas els pares juguen un paper important a l'hora de tenir aquesta percepció i actuació respecte a la inseguretat:

(Participant 3): A més no és tant una perspectiva nostra, sinó que també més el que els adults ens diuen: «vigila que ets una noia, ves amb cura a la nit». Els adults també fan una diferència entre nois i noies, per exemple a nosaltres ens diuen que tinguem cura a la nit, i en canvi, els nois no.

(Participant 7): Jo en el meu cas, som dues germanes i un germà, i per exemple quan sortim de festa els meus pares li poden dir el meu germà «vigila» però en el sentit de beure alcohol, però mai en el sentit de «vigila» pel carrer, han sortit moltes notícies, etc. Fins i tot la meva germana els hi ha protestat als meus pares de perquè a nosaltres ens diuen tot això, i en canvi al nostre germà no.

Les cites de la participant 3 i la participant 7, són un clar exemple de la socialització diferencial entre homes i dones que es dona en la societat que vivim, fent que la sensació de la dona sigui tenir por a certes hores de la nit, a vigilar a les festes, no anar sola a certs lloc, tenir percepció d'inseguretat a certs espais públics, a la gent desconeguda, etc (Col·lectiu punt 6, 2019, p. 186). A més a més, les participants mostren una reivindicació conscient d'aquesta diferència que es dona entre noies i noies, a partir de les relacions familiars dins de les activitats i vivències que tenen els joves.

La diferència entre en el nord i el sud de la ciutat de Vic respecte les visions de les participants és clara, el nord de la ciutat el defineixen com la cara més visible de la ciutat, allà on s'ha construït «la vida», i totes les infraestructures importants com la universitat, el teatre, la biblioteca, la majoria de les escoles, etc. En canvi el sud és la cara invisible, marginada i descuidada. Per argumentar aquesta diferència entre el nord i el sud, agafen la publicitat com a eina de demostració on es visualitza que els espais i infraestructures més importants estan

al nord, també admeten que en el propi llenguatge que utilitzen quan es refereixen al centre, ja es marca una diferència:

(Participant 1): Totalment d'acord, perquè queda molt bé fer publicitat de la universitat o de les estacions de tren o la plaça major de Vic, però tot això està al nord. Estèticament i visualment queda molt maco ensenyar coses del nord, com en el sud no es promouen totes aquestes coses, doncs el sud queda marginat. Quan veus publicitat només ensenyen el nord, en canvi el sud res, i considero que en el sud hi ha moltes coses maques, però el que passa és que no els interessa.

(Participant 1): Un exemple de que hi ha diferència entre nord i sud és que si per exemple has d'anar a comprar dius: «pujo a Vic / pujo a dalt a Vic», i si tu pares a pensar, ja ets a Vic, com si no fossis a Vic.

(Participant 5): Per mi la vida respecte a Vic sempre ha sigut al nord, però fins que no he començat ha ser més gran i a moure'm i buscar gent per altres llocs, ni coneixia l'altre part de Vic. Jo entendre on era el Remei em va costar bastant, de fet la primera vegada que vaig anar-hi jo a «consciència» dient vaig al Remei, va ser a tercer o quart d'ESO a posar cartells del 8M, fins i tot ens vam perdre per arribar el Remei.

(Participant 4): Això li passa a molta gent de Vic, si vius al sud te'l coneixes, però si vius al nord no vas al sud perquè ni te'l coneixes. Bàsicament és que no hi ha res que et faci moure, perquè tot ho tens al nord.

Les participants viuen aquesta diferència a partir de que les participants del nord tenen un desconeixement total del sud i no les mou res per anar-lo a conèixer, en canvi, les noies del sud coneixen el sud, però fan vida al nord. Per tant, responen a la pregunta clau de si hi ha diferència entre els barris del Vic-nord i els barris del Vic-sud respecte a l'ús de les noies dels espais públics, responem que sí perquè les noies que viuen al Sud de la ciutat fan ús dels espais públics, es socialitzen i fan vida al nord de la ciutat, i en canvi les noies que viuen el nord de la ciutat, tenen una desconeixença total dels espais públics i dels barris en general del sud.

4.2 Anàlisi grup focal noies Institut la Plana

Són cinc participants i una d'elles és de Manlleu, una altre viu el centre però fa vida al sud, més concretament al Remei, dos participants són del Remei, i una de la plaça Osona, que també està al sud de la ciutat. L'ordre per a parlar és lineal, i necessiten l'aprovació de la moderadora. Detectem dos veus cantants, la participant 1 i la participant 5 estan assegudes cara a cara, i es

detecta una tensió entre elles. Totes es consideren de classe mitjana menys la participant 1 que es considera de classe baixa. La participant 2 no parla gaire, i les tres últimes preguntes no les respon. Els espais de socialització de les participants en general és l'institut i les seves respectives classes, a més a més, aquest espai de socialització concorda amb la comoditat que senten les participants a l'hora de socialitzar-se. Les participants 1 i 2 comenten que també socialitzen en l'oci nocturn i més concretament un bar de copes específic de la ciutat de Vic. En contraposició, tenim la participant 5, que mostra que l'espai de socialització de les seves companyes (institut) no el considera com un espai de comoditat per ella i que per tant, se socialitza fora de l'institut i en espais més solitaris, que és on se sent més còmode:

(Participant 5): Jo personalment no tinc una relació molt estreta amb els companys i considero que em socialitzo amb persones que no son de la meua edat o persones que no veig cada dia. Considero que això és personal i que es desenvolupa amb el temps. Jo a diferència de les meves companyes, a classe no em sento tan còmode. Em sento més còmode a llocs més solitaris, llocs que no passi tanta gent, com parcs tancats, on hi ha molt trànsit i et pares a parlar on hi ha molta gent, és allà on no em sento còmode.

La identitat social (Dubor, 1991) es crea i modifica a través de la comunicació dels espais de socialització dins de cada generació, i observem aquí que dins d'un mateix espai de socialització com és l'institut, hi ha diferències entre un mateix grup. La participant 5 reivindica la seva identitat pròpia fora de l'espai de socialització de les altres participants, en canvi les altres noies senten la comoditat dels seus espais de socialització. Això crea una tensió entre les participants a l'hora de comunicar-se entre elles durant l'entrevista grupal, ja que el fet que la participant 5 consideri que el seu espai de socialització no és l'institut, fa que estigui més incòmode a l'hora de parlar davant les quatre participants que han dit que se senten còmodes dins de l'espai escolar. Això es pot analitzar en la comunicació no verbal que fa la participant 5, baixa la mirada i mira a terra durant l'intercanvi d'impressions.

La pregunta *Què en penseu del vostre barri* ha estat molt complicada de poder resumir i analitzar, ja que les participants no tenen una opinió directa sobre el seu barri, la majoria d'elles ni socialitzen, ni fan ús dels serveis o dels carrers i les places del seu barri. Sense que la pregunta fos directa sobre la seguretat a la nit dels seus barris, la participant 3 ha dirigit la seva resposta cap a la seguretat a la nit indicant que no tenia cap problema, i la participant 1 no fa referència a la seguretat, però sí a l'estigma de segons quins barris de la ciutat de Vic sobretot del barri del Remei. En canvi, la participant 5, sense mencionar el barri, també fa referència a la mala fama d'alguns barris evitant anar a la nit, i si ho fa, anar amb cautela. Així doncs, tenim que els horaris marquen una diferència en la percepció d'inseguretat i que

aquesta percepció s'agreuja depenen del barri. En aquesta pregunta no es parla del barri, però sí de canvis de recorregut evitant certes hores a l'hora de caminar per la ciutat.

En la pregunta de *considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?* Hi han tres participants que reivindiquen que en el seus barris falten zones per joves:

(Participant 1): Si he de viure a Vic aquest barri m'està bé (el centre) perquè és tranquil i tens més o menys de tot, potser el que trobo a faltar és una botiga de roba, com que tot està concentrat al Passeig doncs és on acabes anant al final perquè el passeig o la plaça ho té tot, té bars, botigues, gelateries, etc. I tampoc pots potenciar que els joves estiguem pel barri, perquè sempre quan quedes amb algú et diu de quedar a la tarima o coses així. Crec que es podria potenciar molt més si haguessin coses més d'oci que no fos només o bé per gent gran o per nens petits, que també hi hagués pels joves, que moltes vegades et sents que és una zona per gent gran. (Un exemple que diu la participant 1 és que acabes a un banc menjant pipes, ara que fa fred no vols està al banc, sinó en una cafeteria calentona, i per tant, vas al centre)

(Participant 3): Trobo que al Remei li falten coses pels joves, no hi ha cafeteries, espai pels joves, està pensat més per la gent gran o pels petits. Els joves sempre acabem anant cap al centre, anem cap al passeig perquè és on hi ha més coses per fer.

(Participant 5): Jo estic còmode a la plaça Osona, és un lloc tranquil, tens al costat una guarderia, un lloc per patinar, hi ha parcs, etc. Però sí que trobo necessari obrir botigues com de necessitat, d'alimentació o alguna farmàcia perquè no n'hi ha. Per exemple tenim el Mercadona a 10 minuts i ja t'has de desplaçar més, i les persones que no tenim un cotxe per exemple, hem de portar totes les bosses a mà i et canses bastant. M'agradaria que a la plaça Osona hi hagués més joves de la meva edat o més grans, pel fet que ara hi ha més concentració d'adults i molts nens.

Aquí podem comentar que la concepció d'aquestes tres participants concorda amb el que expressa Thomas (2005) sobre la visió de la joventut respecte els espais públics, els quals són concebuts com espais funcionalistes i específics pensats per persones adultes o nens petits, on la joventut queda exclosa respecte aquests espais. Les participants reivindiquen la necessitat d'espais de socialització per la gent de la seva edat, mostrant que consideren que no tenen «llocs» per les seves activitats dins del seu barri, no es pot fomentar la cohesió juvenil dins d'un barri ni tampoc poder fer vida allà, explicant que s'han de desplaçar cap al nord de la ciutat, per portar a terme les seves activitats quotidianes i relacionals. La categoria edat

(joventut) és un factor diferencial dins la mirada de l'espai públic perquè provoca una disminució de socialització i de coneixement del seu propi barri.

Dins de la vida del barri i les activitats que es poden portar a terme, les participants (2,3 i 4) comenten que no han participat mai dins de l'àmbit comunitari de barri perquè tenen falta d'informació, falta de temps i d'interès. Això és una realitat bastant comú dins del col·lectiu de la joventut que dona peu a que aquest deslligament de la vida al barri, tingui com a conseqüència el desconeixement del mateix i les seves activitats, a la relació nul·la per crear cohesió entre veïns i veïnes, i una absència de significats dels espais urbans dels barris (Relp, 1976; Arfil, 1999) que les porta al desinterès de la vida al barri i al desconeixement del sistema de benestar local dels seus barris. En contraposició tenim a la participant 5:

(Participant 5): La plaça d'Osona és privada. En el meu barri hi ha moltes activitats: hi ha concerts, festa de l'espuma, fan xocolatada, posen pel·lícules a la plaça, etc. Tot i que ara es fan menys, suposo que és pel canvi de president i tal. Aquestes activitats com que és un barri petit doncs ens assabentem per veu, ja que quasi ni ho anuncien, perquè bàsicament la gent ja saps les dates. Però una cosa que tots ens adonem del barri és quan un veí o veïna mort, bàsicament les defuncions perquè les pengen als portals. Sí que he participat bastant en les activitats que ha fet el meu barri perquè sinó és un avorriment. És lo bo de tenir-lo privat, que fan coses per si mateixos.

Això és un clar exemple de com un barri pot tenir la forma de comunitat (Tonnies, 1887) creant una identitat en comú amb les seves pròpies regles, ja que al barri d'Osona, la participant creu que com és un espai privat amb les seves pròpies activitats, és un organisme viu que per ell sol ja funciona. En conjunt tenim que les participants que han dit que mai han participat en actes del barri tampoc tenen cap espai urbà significatiu, en canvi la participant 5 que anteriorment ha mostrat que ha participat en actes de la comunitat, el seu barri és significatiu per a ella:

(Participant 5): Respecte a la primera pregunta doncs el barri de la plaça Osona és el més significatiu per mi, perquè la final és on he crescut, he fet tonteries allà, bàsicament he estat tota la meva infància i és on tinc els meus millors records.

Respecte el segon objectiu específic de la investigació (*estudiar les percepcions, opinions i usos específics que fan les noies dels espais públics dels seus barris*) podem arribar a la conclusió que tres participants (2,3 i 4) no fan usos, ni és socialitzen, ni fan vida dins dels espais públics dels seus barris, excepte la participant 5, que sí que els utilitza. Tenim a la participant 1, que sí que utilitza els espais públics del seu barri, però també fa vida al barri del Remei, al sud de la

ciutat. I respecte les opinions dels espais públics dels barris, podem afirmar que les tres participants, ja comentades anteriorment, expressen una falta d'espais per la gent jove.

Responent al primer objectiu específic de fer una comparativa dels barris del nord i dels barris del Sud, dels usos dels espais públics per part del col·lectiu de noies, apuntem que la participant 5 que viu el barri de la plaça Osona, no utilitza els espais públics dels barris del nord de la ciutat. Aquesta participant ho afirma a l'última pregunta de l'entrevista grupal: «Jo no vaig al nord». En canvi, les participants (3 i 4) que també viuen al sud de la ciutat, sí que utilitzen els espais públics del nord. La participant 1 que viu el centre (nord de la ciutat) utilitza tant els espais públics del sud (el Remei), com els del nord. Durant l'entrevista grupal expressa que ella viu el centre i que queda amb les seves amigues per allà, però que també fa vida al Remei.

Respecte el significat dels espais públics totes estan a favor que un espai públic és un lloc de tots i totes i que qualsevol persona pot gaudir sense cap tipus de discriminació. També fan referència a que un espai públic s'ha de cuidar entre totes les persones, que és un dret i a l'hora una obligació, dels que hi viuen i també de l'administració, i que aquesta és l'encarregada de posar a l'abast de tothom uns serveis que siguin accessibles a tothom. Totes elles s'han focalitzat molt en que aquests espais han de ser segurs i s'han de sentir còmodes en ells, alguna d'elles el compara amb la comoditat o seguretat de casa seva; les participants es troben segures com a dones a casa seva, i exigeixen aquesta mateixa seguretat al carrer amb accions tals com més lluminositat en diferents carrers per poder caminar més segures en el seu barri. En aquest punt, les participants «discuteixen» sobre la diferència entre espai públic i privat i la conversa genera un debat. No és el debat de la pregunta perquè més que seguretat en aquesta qüestió es demanava què és un espai públic però hem vist que el tema seguretat és el que més preocupa en l'espai públic.

Si apliquem aquí la mirada amb perspectiva de gènere als espais públics, tenim que el significat que li donen les participants, concorda amb l'objectiu de l'urbanisme feminista que posa el focus a la vida quotidiana i que els espais urbans han de respondre a la complexitat de necessitats i diversitat de persones. Sentir-se segura en un espai i tenir els serveis a l'abast és un requisit per les participants que concorda amb la mirada inclusiva dels espais urbans, no només l'espai públic s'ha de veure com un espai on hi ha uns fluxos de persones i ha d'estar net, sinó, com comenta Sánchez de Madariaga (2004), ens hem de fixar en la qüestió de la seguretat en els carrers, cosa que és molt important per les participants. Responent a l'objectiu general d'observar el diàleg entre el col·lectiu de noies i espais públics, apuntem que per elles han de ser espais segurs i cuidats per tots, i els hi preguntem què és per elles la percepció de seguretat i inseguretat:

(Participant 4): Per mi la seguretat és tenir la llibertat de parlar i de no ser jutjada.

Per tant, podem dir que la percepció de seguretat, un espai segur per ella és la llibertat d'expressió, que sigui un espai d'expressió sense judicis.

(Participant 5): La percepció de seguretat és tenir consciència o saber que en un determinat lloc o moment estaràs bé, si necessites ajuda tindràs ajuda, que ningú et molesti, que pugis està tranquil·la. Considero que la seguretat és molt important i també penso que aquests dies les persones es conceben menys del que són i això afecta a la percepció de seguretat.

Volem destacar que aquesta participant avala un dels sis principis bàsics dels espais segurs (Col·lectiu punt 6) que és poder obtenir ajuda quan la necessites, però també expressa com les persones es veuen a elles mateixes, la manera com els humans ens definim es relaciona directament amb la percepció de seguretat.

(Participant 3): Per mi la seguretat és quan puc està fent el que vulgui a l'hora que vulgui, sense tenir por de que em passi alguna cosa dolenta.

(Participant 1): La percepció de seguretat la definiria com estar tranquil·la, poder estar distreta sense haver d'estar pendent de tot al meu voltant.

Per tant, la seguretat per ella és caminar pel carrer de manera tranquil·la, sense estar pendent de factors extens.

A la participant 1, quan se li pregunta per experiències d'inseguretat va directament a comentar o expressions que li han dit persones del sexe masculí quan caminava pel carrer. Respecte a aquests comentaris, ella explica que abans no sabia què dir ni què fer, però que actualment respon plantant cara. Una de les actuacions respecte a aquesta percepció d'inseguretat o de sensació de por, és buscar la mirada d'una altra dona i posar-se a l'alçada d'ella per tenir un suport de seguretat. Com expressa Kato (2009) els cossos estan influenciats per les relacions socials i culturals que es donen en un espai concret, i aquestes relacions són les del sistema patriarcal que fan que els cossos, les percepcions i les actuacions dins d'un context siguin diferencials entre homes i dones. Per tant, aquí tenim que la figura masculina representa una percepció d'inseguretat que fa que activi lògiques d'activació, i en canvi, la figura femenina representa un suport per la participant. Respecte al fet de «plantar cara», podem apuntar un empoderament de la dona i una consciència respecte als comentaris.

Les participants 2 i 4 expliquen situacions de comentaris, de crits i de seguiment. La participant 4 explica que seguir-la a ella i al seu grup d'amigues no li ha passat una sola vegada, sinó que

aquesta situació ja l'ha viscuda un parell de vegades el nord de la ciutat, més concretament davant de l'estació de bussos i al passeig. La seva actuació respecte a això, va ser ignorar-ho i fins i tot riure de la situació, però tot i això, expressa que va passar por. La participant 2 no es va adonar de que l'estaven seguint fins que una persona va començar a cridar-la, però llavors ella ja estava al portal de casa seva.

Amb aquestes afirmacions podem dir que la percepció d'inseguretat i les experiències de les participants no només passen en barris que hi ha estigma, com el Remei que es reivindica durant tot el grup focal, sinó que també s'expandeix dins de tot el territori de Vic, les experiències no s'agregen més pel barri que té més estigma i concentració de famílies amb rendes baixes que en aquest cas és el Remei, sinó que també dins del nord de la ciutat, que en aquest cas és l'estació de busos i el passeig (Participant 2), també s'experimenta situacions de por i inseguretat. Un altre diàleg entre els espais públics i el col·lectiu de noies és la percepció d'inseguretat, la figura masculina és un factor de percepció d'inseguretat en els espais públics, i la figura femenina un recolzament. Però a més a més, en aquestes situacions no hi ha diferència entre barris del nord i barris del sud, sinó que en general passen a dins de la ciutat de Vic.

Respecte a la pregunta *Considerem que pel fet de ser noies joves teniu més percepció d'inseguretat* ens trobem que dos participants (4 i 1) contesten que sí, i les altres dues participants (5 i 3) consideren que no és un factor d'augment de percepció d'inseguretat. Les participants 4 i 1, creuen que la categoria dona, que va juntament amb la categoria edat jove, sí que comporta més percepció d'inseguretat. La participant 4 no explica el perquè, però reivindica que és una realitat desigual que pateixen les noies joves i que per canviar això, queda un llarg camí. La participant 1 ho compara amb els seus amics nois, explicant que el sexe masculí no té por o percepció d'inseguretat quan van pel carrer, en canvi la figura femenina sí. Amb la participant 1, podem observar que fa una comparativa entre la seva condició del sexe femení i la condició del sexe masculí però dins de la mateixa categoria d'edat, ja que els seus amics formen part de la franja d'edat de joves. Es creen percepcions diferencials entre homes i dones, per tant la categoria dona pren una forma d'opressió, i s'interrelaciona amb la categoria home que és una forma de privilegi, tot i compartir edats. Clarament, la por marca una diferència de percepció.

En contraposició tenim a les participants 5 i 3, que mostren que pel fet de ser noies joves no tenen més percepció d'inseguretat:

(Participant 5): Sí que és veritat que moltes noies joves tenim percepció d'inseguretat, però pel fet de ser noies joves no hem de tenir més percepció d'inseguretat que un home per

exemple. Crec que no necessàriament ha d'estar arrelat a noies joves, sinó que és cadascú que ho percep a la seva manera, tant home com dona. Jo no en tinc gaire de percepció d'inseguretat i soc noia jove. M'han passat coses sí, però no tinc una mala visió dels llocs, ni tinc por.

(Participant 3): En general, les noies joves tenen més percepció d'inseguretat, però des del meu punt de vista, tothom té inseguretat, el fet de ser noia jove no té res a veure.

Mostren com la categoria dona i la categoria edat no és un factor d'agreujament de la percepció d'inseguretat. Respecte la diferència entre el nord i el sud de la ciutat, tenim que les participants 4 i 3 pensen que no hi ha diferències significatives i la participant 4, creu que tant el nord com el sud són espais segurs. Les participants 1 i 5 si que troben diferències significatives:

(Participant 5): En el sud és molt pacífic, tothom es coneix, tot és molt proper i quan anem el centre ho veus tot molt «estrany», ho veus més com una ciutat, tot més pautat, en canvi el sud ens acostem més a una perspectiva de poble, ja que tenim com els camps, el riu Gurri, etc. Jo el nord no vaig gaire, només de passada amb bici. Els hàbits i comportaments són diferents entre el sud i el nord.

(Participant 1) : Sí, penso que hi ha molta diferència en el sentit d'espais públics. Com ja vaig dir, el tema de les botigues o llocs on passar l'estona em sembla que diferencia molt els dos llocs. Si algú ve de visita a Vic no anirà al Remei, anirà al centre o així i crec que això també fa molt mal a l'estigma que ja hi ha. En el sentit d'inseguretat, em sento exactament igual a una banda que a l'altra, puc sentir-me segura i insegura a tot arreu.

Tenim doncs, que la participant 5 avala al sud de la ciutat el concepte de Comunitat de Tonnies (1881), creant un projecte tots en comú, i per tant creant una unió i un vincle de suport mutu, i el nord de la ciutat és com el concepte de Societat (1881), és com un organisme més mecànic, al qual les persones no s'uneixen per tenir un projecte en comú, sinó que tot està més planejat. Però a més a més, destaquem que aquesta participant no va al nord de la ciutat. Respecte a la participant 1, observem que la diferència la troba en els espais públics i també en les botigues. També tornar a expressar l'estigma que té el Remei i que les persones que venen de fora, no aniran allà. Responen a la primera pregunta clau, de si hi ha diferència entre els barris del Vic-nord i els barris del Vic-sud respecte l'ús de les noies dels espais públics, afirmem que no hi ha diferència perquè les participants en general no utilitzen de manera freqüent ni els espais públics del nord, ni del sud. Però tenim que la participant 5 té una desconexió nul·la dels espais públics del barris del nord de la ciutat.

4.3. Anàlisi conjunt dels grups focals (Hipòtesis)

Totes les participants, en un moment o altra, han patit situacions d'inseguretat, la majoria d'elles aquesta inseguretat estava ocasionada per una presència masculina, la nit o la desertització d'un carrer. La primera hipòtesi que platejàvem, era la de la percepció d'inseguretat a la ciutat de Vic. Aquesta hipòtesi es dona com a vàlida ateses les experiències de les participants, que en aquest punt es posen d'acord tant les que viuen al nord de la ciutat, com les que viuen al sud. D'aquestes experiències, s'extreu que algunes d'aquestes participants, no creuen que la nit sigui un factor de risc.

Pel que fa a la segona hipòtesi, que apuntava que els espais públics, tant del nord com del sud, són espais públics/urbans de socialització, però també de desigualtat social i de gènere, queda totalment confirmada. Totes les participants estan d'acord que hi ha uns barris a Vic que estan estigmatitzats, més concretament el barri del Remei. Pensen que en aquests barris hi ha desigualtat social i això provoca un primer rebuig i una idea generalitzada de que la immigració i la classe social baixa, es concentra allà. Les participants que viuen al sud de la ciutat, són conscients d'aquesta etiqueta i del rebuig que provoca viure en aquests barris per part dels habitants dels barris del nord. Cal puntualitzar que la barrera imaginària que provoca creuar el pont que parteix la ciutat de Vic, fa que la gent que viu al nord de la ciutat, no traspassi aquest pont, i no coneguin i ni tant sols, hagin posat un peu en aquests barris.

Algunes de les participants del grup focal del Jaume Callís admeten no haver anat mai a alguns dels barris que hi ha al sud de la ciutat. La desigualtat de gènere en els espais públics també queda palès, pel fet que les actuacions i les percepcions de les noies respecte als nois en l'espai públic són diferents, sobretot des del punt de vista de la inseguretat en determinades hores, circumstàncies i espais. Respecte la relació entre noies i barris, en general les onze participants dels dos grups focals tenen molt poca relació amb els espais públics del seu barri. Tenim dues participants, les que viuen en els barris més allunyats del centre de la ciutat, que sí que tenen una connexió amb el barri que viuen, ja que participen en les activitats que es programen en els espais públics i els utilitzen com a espai de socialització.

La tercera hipòtesi, que era que les noies que viuen en el sud de la ciutat utilitzen més els espais públics que les noies que viuen en el nord de la ciutat, queda rebutjada, ja que després de les entrevistes grupals, hem comprovat que tant les noies del sud, com les del nord (exceptuant dues participants), utilitzen més els espais públics del nord, perquè consideren que en el centre de la ciutat desenvolupen les seves activitats de socialització.

V. CONCLUSIONS

Aquest treball va destinat a estudiar la diferències entre barris d'una mateixa ciutat, en aquest cas, és la ciutat de Vic, una ciutat dividida en barris del nord i barris del sud, i si aquesta separació condiciona al col·lectiu noia jove, si totes viuen d'igual manera els espais públics, no tant sols dels seus barris, sinó també la ciutat en general. Els utilitzen per socialitzar-se? quin ús en fan? hi ha desigualtat de gènere a la ciutat? entren altres categories en aquesta diferenciació? existeix percepció de seguretat o d'inseguretat el fet de viure l'espai públic? Per tal de respondre a totes aquestes qüestions, es necessitava la participació de persones que complissin dos categories imprescindibles, que fossin noies i joves, ja que es volia donar una visió feminista a tot aquest estudi i alhora que reflectís la realitat social.

Les conclusions extretes després d'aquest estudi és que aquest col·lectiu viu de manera similar l'espai públic, però que no és el seu principal espai de socialització. En la majoria dels casos, el seu principal espai de socialització és l'àmbit escolar, i el que els hi proporciona l'espai públic és una sensació de llibertat. Tampoc hi ha usos diferenciats entre els barris del nord i del sud, tot i que gairebé totes les participants utilitzen més els espais públics del nord que del sud, a excepció de les participants que viuen en els barris més allunyats del centre de la ciutat. Totes les participants han coincidint en que hi ha desigualtat de gènere a la ciutat considerant que elles no poden fer el mateix ús de la ciutat que els nois per la percepció d'inseguretat que senten, tot i que aquesta percepció és a tota la ciutat, no a cap barri en especial.

Encara avui dia, el sistema patriarcal en el que vivim dona a la figura masculina un paper de protecció davant la dona, i l'àmbit familiar potencia aquesta socialització diferencial entre homes i dones. Aquest paper protector es pot tornar amenaçant. Per a les noies, la figura masculina és la que provoca la percepció d'inseguretat a l'espai públic, essent la proximitat d'una altra dona, la que provoca seguretat davant d'una possible amenaça. El fet de no poder caminar per l'espai públic amb total llibertat de moviments, és una realitat vigent, les noies no poden disposar de l'espai públic de la mateixa manera que els nois, tot compartint la franja d'edat de joventut, això és clarament una vulneració del dret a la ciutat que pateix el col·lectiu dona.

Paradoxalment, la sensació d'inseguretat que perceben les noies al carrer, és proporcional a la sensació de llibertat que les hi ofereix l'espai públic. Una llibertat que comparteixen d'una manera totalment anònima amb la resta de veïns i veïnes, desconeguts o passejants, compartint espai però no experiències o relacions, les seves necessitats personals i socials disminueix la coneixença del barri on viuen i el seu entorn.

Portar a terme aquesta investigació entre noies i espais públics amb comparativa de barris, des d'una mirada de gènere interseccional, ens ha condicionat a l'hora de fer la guia de preguntes, ja que no volíem que fossin intencionades i seguissin una lògica subjectiva del que es volia escoltar. El fet que les preguntes fossin de caràcter obert i busquessin les percepcions i significats de les participants, ha fet que a l'hora d'analitzar hagi costat relacionar els conceptes i interpretar el que les participants volien expressar. Una altre dificultat que hem detectat ha estat aplicar la perspectiva de gènere interseccional dins dels dos grups focals, pel fet que no hi ha una metodologia exacte de la interseccionalitat, i intentar analitzar el joc de categories (edat, sexe, estudis, barri, origen, etc) en tant sols una hora cada grup focal, ha estat complicat. A més a més, el grup focal de les participants de l'institut la Plana va quedar molt reduït i la interacció entre elles va ser poc fluida. Tot i així hem pogut captar les interconnexions entre noies, edat (joves), nois i barris dins de les entrevistes grupals.

Per tal de poder millorar aquest estudi, s'haurien de fer més grups focals, que aquestes preguntes s'estenguessin a una major població i poder segmentar-les per edats, ja que també caldria estudiar amb més profunditat l'ús de l'espai públic a la franja dels catorze als disset anys, ja que les noies joves a partir dels disset o divuit anys, que és l'edat mitja dels grups focals, socialitzen més als espais privats, com poden ser terrasses de bar i oci nocturn. També caldria preguntar a aquestes noies joves què és el que necessitarien al seu barri o ciutat per poder gaudir-ne més, ja que poques vegades les administracions demanen directament als joves què és el que necessiten o volen.

VI. BIBLIOGRAFIA

Albeniz, A., Alonso, A., Ruiz, O., Talleria, K [Hiria Kolektiboa]. (2012). *Repensando el proyecto urbano desde la perspectiva de género. Mapas de la Ciudad Prohibida para las Mujeres*. En Gutiérrez, B. Y Ciocoletto, A. (Coord.), *Estudios urbanos, género y feminismo. Teorías y Experiencias* (pp. 365-369). Col·lectiu Punt 6.

Barrios, H. E. M. (2014). *Imaginarios sociales urbanos relacionados con los conjuntos residenciales cerrados en Valledupar*. *Katharsis*, (18), 191-210.

Borja, J., & Muxí, Z. (2003). *El espacio público, ciudad i ciudadanía*. Barcelona.

Burno, A. (2018). *La técnica de «Focus Group» elementos teórico-prácticos*

Cano-Hila, A. B. (2012). *Jóvenes y efecto barrio. Un estudio comparativo en la periferia de Barcelona y Milán*. *Revista de la Asociación de Sociología de la Educación (RASE)*, 2012, vol. 5, num. 2, p. 138-152

Carrasco, C., & Serrano, M. (2007). *Compte satèl·lit de la producció domèstica de les llars de Catalunya (2001)*. *Nota d'economia*, 87 (1°).

Casanovas, R., Fonseca, M., & Ortiza, S. (2012). *Aportaciones para la inclusión de la perspectiva de género en el urbanismo*. *Estudios urbanos, género y feminismos. Teorías y experiencias*, 365- 370.

Col·lectiu punt 6. (2019). *Urbanismo feminista. Por una transformación radical de los espacios de vida*. Virus Editorial, Barcelona.

Coll-Planas, G., & Connectades, S. M. R. I. (2019). *Guia per incorporar la interseccionalitat a les polítiques locals*. Ajuntament de Terrassa, Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya, CEPS Projectes Socials.

Correa Montoya, L. (2010). *Qué significa tener derecho a la ciudad. La ciudad como lugar y posibilidad de los derechos humanos*. En *Revista de Estudios Urbano Regionales: Territorios*, 22, 125.

Guitart, A. O., Ferret M. P., & Ferré, M. B. (2014). *Procesos de apropiación adolescente del espacio público: otra cara de la renovación urbanística de Barcelona*. *Boletín de la asociación de geógrafos españoles*.

Guitart, A. O. (2004). *Reflexiones en torno a la construcción cotidiana y colectiva del sentido de lugar en Barcelona*. Revista Polis México, 1, 161-183.

Hamui-Sutton, A., Varela-Ruiz, M. (2013). *Focus group technique. Investigación en educación médica*, 2(5), 55-60.

Juan, S., & Roussos, A. (2010). *El focus group como técnica de investigación cualitativa*.

Kossoy, A. (2009). *La construcción de la identidad social: cuestiones metodológicas para su análisis*. In XXVII Congreso de la Asociación Latinoamericana de Sociología. VIII Jornadas de Sociología de la Universidad de Buenos Aires (pp. 1-8). Asociación Latinoamericana de Sociología.

Muxí Martínez, Z., Casanovas, R., Ciocoletto, A., Fonseca, M., & Gutiérrez Valdivina, B. (2011). *¿Qué aporta la perspectiva de género al urbanismo?*

Muxí, Z., Valdivia, B., Delgado, M. (2011). *Muerte y vida de las grandes ciudades de Jane Jacobs*. Capitan Swing Libros, Navarra.

Onwuegbuzie, A. J., Leech, N. L., Dickinson, W. B., & Zoran, A. G. (2011). *Un marco cualitativo para la recolección y análisis de datos en la investigación basada en grupos focales*. Paradigmas: una revista disciplinaria de investigación, 3(2), 127-157.

Disponible en: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=3798215>

Qiuvy, R., & Carnpenhoudt, L. (2005). *Manual de investigación en ciencias sociales*. Editorial limusa.

Rodó-de-Zárate, M. (2013). *Gènere, cos i sexualitat. La joventut, l'experiència i l'ús de l'espai públic urbà*. Papers: revista de sociologia, 98(1), 127-142.

Rodó-de-Zárate, M. (2017). *Geografies de la interseccionalitat: llocs, emocions i desigualtats*. Treballs de la Societat Catalana de Geografia, 141-163.

Román, M., & Velázquez, I. (2008). *Guía de urbanismo con perspectiva de género*. Instituto de la mujer de la Región de Murcia, Murcia.

Salamaña i Serra, I., Sweet, E. L., & Ortiz Escalant, S. (2013). *Estudios urbanos, género y feminismo: teorías y experiencias.*: <https://punt6.files.wordpress.com/2011/03/estudiosurbanosgenerofeminismo.pdf>

Segovia, O., & Dascal, G. (2000). *Espacio público, participación y ciudadanía*. Santiago de Chile: Ediciones SUR.

Segovia, O., & Neira, H. (2005). *Investigación espacios públicos urbanos: Una contribución a la identidad y confianza social y privada*. Revista invi n 55, Volum 20: 166.

Taller: Estrategias cualitativas: focus group. Universidad de Murica

Tema 3. *La teoría crítica de la ciutat*. Sociologia urbana (Universitat de Barcelona)

Tema 5: *Manifestacions especials de les desigualtats socials de la ciutat (el barri)*. Sociologia Urbana (Universitat de Barcelona).

Tonnies, F. (1887). *Comunidad y Sociedad*.

Valentine, G. (2007). *Theorizing and researching intersectionality: A challenge for feminist geography*. *The professional geographer*, 59 (1), 10-21.

Vélez Bautista, G. (2006). *Género y ciudadanía. Las mujeres en el proceso de construcción de la ciudadanía*. Espacios Públicos, vol. 9, núm, Universitat Autònoma del Estat de Mèxic, Mèxic.

VII. ANNEX 1

7.1 Entrevista exploratòria a Núria Camps: Departament de territori de l'ajuntament de Vic.

He escollit fer una entrevista exploratòria a la Núria Camps, cap del departament de territori de l'ajuntament, perquè em donés una visió general de com està organitzada urbanísticament la ciutat de Vic i si hi ha alguna diferència en l'organització urbanística dels barris de Vic nord i Vic Sud.

1. Em podries explicar una mica per sobre, com està organitzada la ciutat de Vic?

Fa poc es va aprovar el nou POUM de Vic, un nou planejament urbanístic adaptat a les noves normatives, on s'han incorporat factors de valoració que determinen la salut de les persones amb la planificació urbanística.

En l'àrea de territori estan inclosos departaments com urbanisme, medi ambient i mobilitat, departaments tots ells que han d'anar a una per determinar com volem que es visqui a la ciutat de Vic.

Actualment, el gran repte de la ciutat de Vic és el nou Pla de mobilitat que pretén pacificar la ciutat externalitzant en la mesura del possible la circulació de cotxes en el centre de la ciutat, i potenciar la mobilitat en bicicleta fent una major i millor xarxa de carrils bici així com l'eliminació de barreres urbanístiques per a persones amb diversitat funcional. També es treballa en prioritzar les zones verdes i els equipaments públics com escoles, centres religiosos, locals socials entre d'altres.

2. Quines diferències urbanístiques (d'organització territorial) troba entre Vic Nord i Vic Sud? Trobes algun inconvenient o algun problema greu que s'hagi de treballar?

Dins del POUM hi ha objectius més específics i un d'ells, es que es vol minimitzar les desigualtats del nord amb el sud, ja que s'ha constatat que el nivell de vida de la gent del nord és diferent a la de la gent del sud.

La primera mesura seria diversificar les diferents facultats de la Universitat de Vic, que no tant sols hi hagi un campus, sinó que la ciutat sigui el campus-ciutat. Distribuir facultats per tota la ciutat sense concentrar-les al centre. El fet de posar una facultat al sud de la ciutat faria que es necessitessin pisos d'estudiants, es rehabilitessin edificis per allotjar als estudiants i que es poguessin obrir nous comerços a la zona i per tant, el prestigi del barri pugés.

La construcció de la nova biblioteca, un gran equipament que s'està construint al sud de la ciutat provocarà un gran moviment social i cultural. La idea és fer equipaments al sud de la ciutat per equilibrar els que ja hi han al nord.

També es vol habilitar aparcaments al sud de la ciutat perquè els visitants o la gent de fora que treballa a Vic, pugui deixar el cotxe i accedeixi a la ciutat pel sud, coneguin els comerços i els equipaments que hi han.

Perquè el sud es una mica més pobre que el nord? Vic està dividit pel riu, la barrera física l'ha fet el riu, tot i que és més potent la barrera imaginària, per això amb el POUM s'ha volgut fer un efecte cremallera, millorant molt la llera del riu, creant espais verds i parcs als costats.

Les ciutats han anat creixent com una taca d'oli, abans es construïa pràcticament sense miraments. Ara el plantejament de la ciutat es consolida més cap a la ciutat existent, no fer tant creixement de taca amb oli, sinó treballar amb el que tenim. Ara el creixement és més contingut.

A Vic hi ha molts agents cívics i ambientals que fan molta pedagogia a la ciutadania, segons la Núria Camps (opinió personal), l'administració ha de posar més esforços a fomentar que a sancionar.

3. Quins creus que són els espais públics que les persones freqüenten més a la ciutat de Vic? I més concretament les noies.

Aquesta pregunta no la sap contestar, però diu que el que s'hauria de fer es una discriminació positiva; ajudar a gent que té situacions desiguals, ajudar-les de forma desigual perquè arribin a ser iguals, és a dir, l'administració no pot donar un suport de 3 euros a una persona rica i després també 3 euros a una persona pobre, al final guanya la rica. La discriminació positiva és que si hi ha un sector de població que està desfavorit, l'administració l'ha donar més suport per aconseguir la igualtat. Si hi ha dos situacions desiguals, per arribar a la igualtat s'han d'aplicar polítiques desiguals.

Després comenta que el col·lectiu de dones, més concretament les que tenen un nivell baix (immigrants), s'ha d'intentar que accedeixin a la cultura.

Que a les dones ens maltractin i que abusin de nosaltres és un problema de masclisme, però també de cultura, un problema cultural. Solament eradicant el masclisme no farem res, les dones ens hem d'adonar que això no ho podem tolerar, hem de tenir mitjans per rebutjar-ho. No només tenir un lloc per viure, sinó que també tinguin ens donin mitjans reals perquè puguin tenir una vida lliure.

L'accés de formació humana és la manca de la societat.

7.2 Entrevista exploratòria a Núria Muñoz tècnica de la Oficina d'Igualtat de Gènere i LGTBI (VicDones- SIAD Osona)

- **Judit Galbany Bagaria:** Educadora social i treballant actualment al Servei d'Intervenció Socioeducativa al Centre Obert. Màster d'estudis de gènere, dona i ciutadania i fa les pràctiques a l'Oficina Tècnica d'Igualtat.

- **Àlex Guiu Hermoso:** Estudiant en pràctiques amb l'objectiu de difondre el servei: cartells, xarxes socials, etc. Grau superior d'igualtat de gènere.

- Durada de l'entrevista: 40 minuts

L'Oficina d'Igualtat de Gènere i LGTBI és una oficina que gestiona les polítiques públiques d'igualtat de gènere i LGTBI de la ciutat de Vic i de la comarca d'Osona. Posa el focus a garantir els drets de les dones i les persones LGTBI.

El SIAD dona informació, orientació i assessorament a les dones sobre temes relacionats amb la seva vida, ja sigui en l'àmbit laboral, familiar, personal, etc. Hi ha un assessorament psicològic i jurídic a les persones que atenen en aquest servei, si estan passant per una situació específica de desigualtat o de discriminació per raó de gènere, els informen dels recursos que hi han i del que es pot fer. És un servei per a tota la ciutadania i és gratuït.

Actualment estan treballant amb el projecte in tabu als centres escolars per introduir la perspectiva de gènere en els centres, també amb el repte de circuits locals de violència que consisteix en posar en comú quins recursos hi han per actuar contra les violències masclistes.

Preguntes de l'entrevista:

1. Penses que la desigualtat entre homes i dones es reflecteix a la ciutat?

Àlex: Si, es nota en l'ocupació dels espais públics, veus un grupet d'homes, després al costat, un altre grupet d'homes i poques vegades veus un grup gran de noies.

L'ocupació pública està més ocupada per homes que no pas per dones, sobretot a les nits. Per tant, si que es reflecteix, perquè es nota que els homes tenen més ocupació a l'esfera pública. Exemple: Al carrer els homes normalment es posen més pel mig, i en canvi les dones, estan més apartades. Homes: «tinc dret a estar aquí, tinc dret a que em notis que estic aquí i vigila». Quan els homes estan a un espai, dona la sensació que l'espai és com seu, com una imposició de l'espai públic.

Judit: Si, es veu reflectit pels espais que utilitzen les dones i els espais que utilitzen els homes, ja que és diferent.

Ex: tu vas a un parc i al costat dels gronxadors hi ha les dones, i els homes estan el mateix espai, però estan més lluny, assentats a un banc. Vas al mercat i la majoria són dones, vas a una botiga de roba i veus que tot són dones, però en canvi, si vas a un bar no veuràs a un grup de dones d'origen marroquí fent un birra a una terrassa. Els homes ocupen certs espais de les ciutats, que les dones per imaginari social no tenen accés. Perquè no hi ha cap cartell que posi que les dones no es poden assentar en la terrassa del bar per ser dona, però sí que hi ha una construcció social que diu que no toca, pels rols de gènere, per l'esfera privada i pública... Esfera pública: dona a comprar menjar i tornar a casa.

Els espais que transitem com a dones o en què hi participem, sempre estem amb aquesta posició de subordinació, mai tenim una situació de privilegi. Podem participar en un acte del poble, però tu com a dona ja actues d'una manera diferent si hi ha homes. Potser amb presència d'homes les dones poden ser més reservades, així i tot, en espais no mixtes les dones ens sentim més lliures. I la pregunta que es fa ella mateixa: perquè hi ha desigualtat entre homes i dones si se suposa que és un espai públic i és per tota la ciutadania? per qui és l'espai públic? Bàsicament estructures patriarcals que dicten que els espais públics són dels homes.

Núria: Està d'acord amb el que diu l'Aleix sobre que els homes ocupen més espais que les dones, i també amb el que diu la Judit, sobre que les dones per aquests imaginaris socials i els rols de gènere que tenen, no fan servir alguns espais.

2. Quines percepcions penses que tenen el col·lectiu de les dones i el col·lectiu LGTB respecte els espais públics?

Els tres participants contesten que la majoria de dones tenen una percepció d'inseguretat.

Núria: Una cosa que et fa tenir una percepció o un altre són els horaris del nostre dia a dia. Si l'associem on hi ha les cures, potser trobarem en una certa hora més dones que no pas homes. Les percepcions van relacionades amb els recorreguts que fem a la ciutat. La percepció d'inseguretat no la percep tant en un horari diürn (vaig a deixar l'infant a l'escola), però més cap al tard les dones marxem, i es fan més visibles els homes. I les percepcions de les persones LGTB és passar desapercebut, no poder-te mostrar qui ets als espais.

Judit: Llocs hostils, per mi, un espai públic hauria de ser un espai segur, i no ho està sent per molta gent. Per exemple, pavellons o centres cívics són espais més regulats i per tant, no tens

tant la percepció d'inseguretat, en canvi, un espai públic com és el carrer, que no està regulat tot i tenir normes «no escrites», són espais on moltes vegades tens la percepció d'inseguretat. Ex: És molt difícil que pel carrer per on passes hi passin els mossos.

3. Quins creus que són els espais públics que les persones freqüenten més a la ciutat de Vic? I més concretament les noies.

Judit: El passeig de Vic, la plaça Major i l'*skate park*.

(potser plaça Osona, però elles com a dones, tenen la sensació d'inseguretat i ja no hi van, perquè allà hi han els *xungos* del Vic2 i nosaltres no hi tenim lloc). Explicació que fa la Judit respecte alguns comentaris que fan les noies que tracten amb ella.

7.3 Entrevista exploratòria a Fabiola Mora: Departament de participació de l'Ajuntament de Vic.

L'objectiu d'aquesta entrevista de perfil clau és obrir diferents paràmetres en la meua investigació inicial.

Quina relació hi ha entre la meua pregunta inicial i la Fabiola? La participació dels ciutadans de Vic en la creació i l'ús dels espais públics.

Introducció: La Fabiola fa 25 anys que treballa en participació. Quan va començar a l'ajuntament treballava en tres departaments: Participació, medi ambient i cooperació. Actualment, la seva plaça es Tècnica de participació ciutadana i educació ambiental.

Què és la participació ciutadana?

Qualsevol procés de participació que es vulgui fer a l'ajuntament de Vic, sigui del departament que sigui passa pel departament de participació, des d'aquí s'intenta arribar a la gent que és difícil que participi, es busquen dinàmiques de participació adequades a cada col·lectiu.

Participació també porta a terme els pressupostos participatius, en aquests moments s'ha engegat el procés participatiu sobre les adoberies, uns edificis emblemàtics de la ciutat que fa ja anys que estan en desús.

Actualment estan treballant amb el Pla estratègic del Remei. Durant un any han buscat agents, van crear un grup motor que ara s'ha convertit en un consell de barri i tot el que passa al Remei es focalitza en aquest consell de barri.

Consell de barri del remei: representants del CAP (Centre d'atenció primària), representants de l'escola d'adults o de l'associació de veïns, entre d'altres.

En el consell hi ha dues comissions:

1) Pla estratègic del Remei: treballa amb infants i joves a través d'activitats de cohesió amb una visió de ciutat. EX: que els nois i noies que viuen al Remei puguin utilitzar diferents recursos de tota la ciutat. Si volen fer circ se'ls hi facilita, si volen fer música es treballa perquè puguin tenir accés a l'escola de música.

2) Espai públic: es treballa el civisme, el manteniment del barri i la dinamització de l'espai públic.

A més a més, volen un espai de referència del barri. Estan buscant l'espai i consensuar com ha de ser la gestió.

Segueixen 3 fases:

Una primera fase informativa on s'ha de garantir que les persones sàpiguen en què estan participant, que puguin participar i fer propostes

La segona fase és el termini perquè la ciutadania faci les propostes

La tercera fase consta de la validació de les propostes, el retorn a la ciutadania i l'avaluació de les mateixes.

Creus que els ciutadans de Vic, més concretament la joventut està involucrada o interessada per la participació de la ciutat de Vic?

Els joves estan interessats a participar, però fora de la participació ciutadana de la institució que representa l'ajuntament.

Els joves estan poc interessats en el que es proposa des de participació de l'ajuntament, però realment són molt participatius en altres àmbits. Ex: moviment de la plaça de la noguera del Remei, els colors de la festa major o l'entitat La Clota, són exemples de moviments molt potents.

En les entitats més institucionalitzades, com les associacions de veïns, hi ha poca participació de jovent. «tan de bo, li posin el mateix impuls en la participació ciutadana de la ciutat de Vic» (paraules textuais de la Fabi).

Fins i tot en l'elaboració del Pla Jove ha costat molt que participin els propis joves.

Aquest Pla Jove és el pla estratègic que ha de regular tota la feina que es farà durant 4 anys.

Dins del departament de participació ciutadana, hi ha un apartat de barris, penses que hi ha molta diferència de participació ciutadana entre els barris del nord de la ciutat i del sud?

No és tant la diferència, sinó la particularitat dels barris, qui ho faci i sobretot qui estigui a les associacions de veïns. La mesura de la participació del barri es fa a partir de l'associació de veïns. La majoria d'associacions de veïns són associacions envellides, amb poca participació.

Un exemple és que al Vic nord, l'associació del barri dels Caputxins és la més envellida, en canvi el barri de l'Horta Vermella, al sud de la ciutat, és una de les més potents perquè són joves.

A l'Associació de Veïns del Remei són pocs, però hi ha els joves del Remei, que no estan constituïts com a associació però que estan molt actius.

La Fabiola no posa tant l'enfocament en si hi ha diferència o no, entre nord i sud, sinó en les persones que formen les associacions: «el Vic nord són jubilats, però porten molta marxa»

Les associacions de veïns organitzen bàsicament la festa del seu barri i participen a la Festa Major de Vic en les activitats dels colors (festa sectoritzada per barris)

Quins creus que són els espais públics que les persones freqüenten més a la ciutat de Vic? I més concretament les noies.

Si parlem de col·lectiu de dones aquí sí que hi ha una diferència molt gran entre les noies del Vic sud i les noies del Vic nord.

En el sud tu veus que l'espai públic està ocupat per persones, ella diu que és bàsicament per la diversitat de cultures, en el Vic sud venen persones novingudes que viuen en pisos petits i tenen un hàbit d'espai públic, de viure a l'espai públic. A la resta de Vic no hi ha ningú.

Vic nord o vas a la plaça o res. Hi ha molts espais públics, però que van dirigits als infants.

«El Puig del Jueus és un punt de trobada per Vic nord de nois i de noies i després són els bars, i més cap al sud ocupen més espais públics, parcs, carrers, bars...»

Aportacions d'aquesta entrevista

M'aporta una visió no tan focalitzada en veure les diferències tan marcades entre Vic Sud i Vic Nord, sinó focalitzada en les persones que formen part de les associacions de veïns i entitats, en el seu perfil com a persones.

També m'aporta coneixement respecte què s'ha fet des de l'Ajuntament de Vic per treballar els barris, sobretot al barri del Remei, el Pla estratègic, la creació del consell de barri, pressupostos participatius en la zona...

Respecte la tercera pregunta sobre els usos dels espais públics de les noies, fa esment a la diversitat de cultures que hi ha al barri del Remei com a factor diferenciador dels usos de l'espai públic entre els habitants del nord i del sud de la ciutat.

VIII. ANNEX 2

8.1 Guia de preguntes grups focals

1. Expliqueu-me quins són els espais on considereu que us socialitzeu, el vostre dia a dia i on considereu que us sentiu més còmodes.

Relació entre noies i barris:

2. Què en penseu del barri on viviu? Considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?

2.1. Heu participat mai en actes, festes del barri, o en l'associació de veïns? En cas que sí, expliqueu-m'ho i en cas que no, quines penseu que són les raons per les quals no heu participat.

3. Què enteneu per espais públics? Que significa per vosaltres?

4. Hi ha un espai/s urbà/ns del vostre barri que considereu significatiu per vosaltres? Trobeu que hi ha algun espai del vostre barri on sentiu percepció de inseguretat?

(I de Vic?)

5. Heu tingut mai percepció d'inseguretat caminant per Vic? En cas que sí, què heu fet al respecte? (expliqueu-me alguna experiència / actuació)

6. Com definiríeu tenir percepció de seguretat? I d'inseguretat?

7. Considereu que pel fet de ser noies joves teniu més percepció de inseguretat?

8. Trobeu que hi ha diferència entre el Nord i el Sud de la ciutat?

IX. ANNEX 3

9.1 Fitxes tècniques grup focal Jaume Callis

Fitxa tècnica:

Participant: P1

Nom: LAIA BARDOLET GARROTE

Edat: 16

Sexe: FEMENI

Gènere que t'identifiques: F M: Altres:

Identitat sexual: BISEXUAL

Barri: RENEI → Sud de la ciutat de Vic

Classe social (Nivell socioeconòmic): MITJA

Ocupació: CANÇOR

Estudis (nivell educatiu): BATXILLERAT

Fitxa tècnica:

Participant: P2

Nom: ANEU CASELLAS

Edat: 16

Sexe: FEMENI

Gènere que t'identifiques: F M: Altres:

Identitat sexual: HETEROSEXUAL

Barri: EL RENEI → Sud de la ciutat

Classe social (Nivell socioeconòmic): MITJANA

Ocupació: ESTUDIANT
 PROFESSORA D'ANGLÈS

Estudis (nivell educatiu): BATXILLERAT

Fitxa tècnica:

Participant: 3

Nom: Judit Pu Molau

Edat: 17

Sexe: Femení

Gènere que t'identifiques: S: M: Altres:

Identitat sexual: Bisexual

Barri: Barri de l'estació → ~~Sud~~ Nord de la ciutat

Classe social (Nivell socioeconòmic): Mitjà

Ocupació: Treballa a la pista de patinatge de gel per Nadal ~~se alça cada~~

Estudis (nivell educatiu): 2n Batxillerat: bioquímica.

Fitxa tècnica:

Participant: 4

Nom: Anna Canal Valls

Edat: 17

Sexe: Dona

Gènere que t'identifiques: S: M: Altres:

Identitat sexual: Heterosexual

Barri: Nord de la ciutat

Classe social (Nivell socioeconòmic): mitjà

Ocupació: ~~no~~ no treballa

Estudis (nivell educatiu): 2n BATX. científic

Fitxa tècnica:

Participant: 5

Nom: Berta Espana Banniol

Edat: 16

Sexe: femení

Gènere que t'identifiques: S: M: Altres: No m'identifico

Identitat sexual: Pansexual

Barri: Av. St. Bernat Calbó (verd) → Nord de la ciutat

Classe social (Nivell socioeconòmic): mitjana baixa

Ocupació: cambrera

Estudis (nivell educatiu): batxillerat 1r

Fitxa tècnica:

Participant: 6

Nom: Berta Sánchez Pages

Edat: 16

Sexe: femení

Gènere que t'identifiques: S: M: Altres:

Identitat sexual: heterosexual

Barri: la guixa (verd)

Classe social (Nivell socioeconòmic): mitjana

Ocupació: RES

Estudis (nivell educatiu): batxillerat 1r

9.2 Fitxes tècniques La Plana

Nom: Marina Garciaarena Elias

Edat: 18

Sexe: dona

Gènere que t'identifiques: F: M: Altres:

Identitat sexual: Bisexual

Barri: El Centre

Origen: Barcelona

Classe social: Baixa

Ocupació: Classes de repàs

Estudis: Batxillerat Humanístic, Institut La Plana.

Nom: Laura Sala

Edat: 17

Sexe: Femení

Gènere que t'identifiques: F: M: Altres:

Identitat sexual: Bisexual

Barri: Santlleu - Gràcia

Origen: Vic

Classe social: Mitjana

Ocupació: No

Estudis: Batxillerat humanístic - INS La Plana

Participant 3:

Nom: Manikaranjot Kaur Handshor

Edat: 17 anys

Sexe: femeni

Gènere que t'identifiques: F M: Altres:

Identitat sexual: Heterosexual

Barri: El remei

Origen: India

classe social: Mitjana

Ocupació: Estudiant

Estudis: 2n Batxillerat, Ins la Plana
científica

Nom: Cammi Raj

Edat: 17

Sexe: Dona

Gènere que t'identifiques: F: M: Altres:

Identitat sexual: Heterosexual

Barri: Remei (Vic)

Origen: Nascuda a Barcelona.

Classe social (Nivell socioeconòmic) Mitjana

Ocupació: Estudiant

Estudis (nivell educatiu): Batxillerat Social (Ino le Plans)

Nom: Aina Trabal Efra

Edat: 17 anys

Sexe: Dona

Gènere que t'identifiques: F: Femení M: Altres:

Identitat sexual: Bisexual
(preferència, orientació)

Barri: Plaça Osona

Origen: Vic, BCN

Classe social (Nivell socioeconòmic): Classe Mitjana

Ocupació: Classes de Repàs i Extraescolars per el B2

Estudis (nivell educatiu): Primària, ESO i Batxillerat

X. ANNEX 4

10.1 Transcripció literal del grup focal Jaume callis

Participant 1: Laia Bardolet (Remei)

Participant 2: Àneu Casellas (Remei)

Participant 3: Judit Pou (Vic Nord)

Participant 4: Anna Canal (Vic Nord)

Participant 5: Berta Espona (Vic Nord)

Participant 6: Berta Sanchez (La Guixa)

1. Expliqueu-me quins són els espais on considereu que us socialitzeu, el vostre dia a dia i on considereu que us sentiu més còmodes.

Espais de socialització

P1: Els espais on més em socialitzo és a l'escola/ institut. També a nivell familiar i amics externs a l'escola em socialitzo en un bar o en una cafeteria.

P2: Un dels espais que també em socialitzo, que ara està tancat, és a les discoteques. També en el lloc de treball, sóc professora d'anglès i considero que no només són companys de feina, sinó que també són amics, allà també considero que em socialitzo.

P3: A part del que han dit elles (institut, cafeteria, discoteca..) també faig música i també considero que em socialitzo bastant allà, també el carrer.

P5: Jo destino més la meva socialització al bar o també a un banc però que estigui més a les afores de la ciutat i que no passi gent.

P6: Abans quan era més petita, feia gimnàs i feia amics i tal allà. Jo tinc moltes amigues de gimnàs tot i que no vagi a gimnàs, seguim quedant en un bar o així.

P1: Si jo també feia gimnàs i és un esport que se li ha de dedicar moltes hores , i per tant, vulguis o no acabes fent molta pinya amb el teu grup, i a part de l'espai que és on et socialitzes, al final acabes tenint com un grup que et socialitzes amb ells.

P4: Si jo també, com a dit ella, ho faig molt socialitzar-me en un banc, però en un banc més cap al centre de Vic on hi passa més gent o inclús m'agrada més quan anem en un bar hi ha més gent, i et trobés a gent coneguda. Prefereixo molt més quedar al centre i que passi gent.

Dia a dia i espais on es consideren que estan més còmodes:

P5: Als matins vaig a l'institut, i a les tardes quedo amb els amics. Jo sóc de cau, i considero que es on em sento més còmode, per fer més la meva i deixar-me anar més. L'espai en si del cau està bé, però durant la setmana quedem al bar o el banc.

P6: El mateix, els matins a l'institut, a les tardes o quedo amb gent al bar.....o fins i tot a casa d'algú, si té una casa amb espai, doncs quedar per berenar.

P2: Matins institut. Sí, jo també prefereixo si quedo doncs quedar en un lloc al centre de Vic, que sigui concorregut que passi gent, una mica d'ambient... on em sento més còmode és en llocs amb gent o casa d'algú.

P4: Al matí estudio i a la tarda també. No tinc gaire temps durant el dia, i em sento còmode als bars però també de festa, perquè es quan tothom es deixa anar.

P3: Igual que totes. El meu dia a dia és estudiar i quedar. Em sento còmode a tot arreu, menys a la meva classe, que és una mica.... no em deixo anar molt.

P1: Matí escola, normalment les tardes no surto, surto més els caps de setmana. Em sento bastant còmode a tot arreu, però sí que és veritat que si estic en un grup gran potser no parlo tant i no em sento tan còmode, però si son grups reduïts si. I com han dit les altres, també em sento còmode quan vaig a casa d'alguna amiga i anem a passar la tarda.

Relació entre noies i barris:

2. Què en penseu del barri on viviu? Considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?

Què en penseu del barri on viviu:

P3: Jo no faig vida de barri, tampoc se gaire que dir perquè és com que passejo per Vic i tal, però no estic mai al meu barri, ni conec la gent del meu barri.

P1: Jo també tampoc faig vida pel barri, els meus espais de socialització no estan en el meu barri sinó que estan al centre de Vic, on el centre de Vic et dona possibilitats de llocs per anar que no pas al meu barri. Tot i això, intento anar a botigues del meu barri per conèixer-lo més, però no faig vida al meu barri ni conec a una gent que digui «és del meu barri», llavors tota la vida la vaig al centre.

P2: Jo igual, no faig vida al meu barri. A més, visc molt al límit del Remei, i si haig d'anar al centre no he de creuar pel meu barri, just sortir, ja casi bé estic al centre, per tant no em moc gaire ni tinc necessitat d'anar a botigues del meu barri, bàsicament per comoditat.

P4: Jo tampoc faig vida de barri, a més a més fa poc que visc allà, tampoc conec res ni ha ningú, i sempre vaig als mateixos llocs, per tant, no se pas que dir.

P5: Jo quan era més petita si que feia «barri», perquè tenia l'escola just al costat i doncs quan sortíem tots, doncs anàvem al parc. Més que el barri, coneixia la gent d'allà, però ara més ben aviat es nul·la, conec el de la gasolinera, el del forn i ja està. No faig vida allà.

P6: Jo sí que faig vida de barri, la Guixa no és gaire gran, des de ben petita he fet vida de barri, ja que també he anat a l'escola allà a la Guixa. Doncs quan fem la festa major doncs ens ajuntem gent de la meva edat o més grans, i ens coneixem entre tots. Ens coneixem tots entre tots, per exemple la meva veïna és amiga meva, i moltes vegades quedem pel barri.

P2: Jo m'atreviria a dir, que faig més vida al barri de la Guixa, que al meu propi barri que és el Remei. Jo a la Guixa mi trobo molt bé perquè quan era petita anava a l'escola de la Guixa, també conec a la gent, és un barri molt tranquil, pots estar a la nit a fora, tothom es coneix amb tothom, no tens com por.

P1: Jo diria que el nostre barri que és el Remei, no tenim llocs on anar, i dir vaig allà perquè m'agrada molt anar, sinó que sí que hi han coses al meu barri, però ja ho trobo el centre, tot el que necessito ho tinc el centre i faig vida allà. També visc el límit del meu barri, per tant, no haig de creuar el meu barri per anar el centre.

P3: Ara que diuen això, aprofito els espais del meu barri, com per exemple el campus que està davant de casa meu, també vaig al cementiri no se si es considera el meu barri. Vaig per allà, però no conec a la gent del barri. No sento que formi part d'un barri.

P5: Si et sóc sincera, faig més vida a Gurb, que no pas al meu barri.

Considerem que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?

P4: A mi ja m'agrada viure el barri que visc, tot i que no hi faig vida social, considero que és un barri que no hi ha molta gent, doncs m'agrada arribar a casa i ja està, vull dir que vagi passant gent. I penso que no li falta res, ja que si hi hagués *algo* tampoc hi aniria, perquè estic acostumada a anar els llocs que vaig. Sí crec que hi falten bars, però penso que tampoc aniria si posessin un bar. A més a més, els meus amics tampoc viuen allà.

P1: Crec que en el meu barri hi falten coses, perquè molta gent el té com malvist, o com que el Remei està apartat. I com que passa això de que està malvist, doncs molta gent no s'atreveix a obrir un bar allà perquè vingui la gent jove o un bar musical. La gent no s'atreveix perquè és El Remei, s'ha quedat com Vic i el Remei, està separat. Penso que s'ha de donar més visibilitat perquè penso que hi han espais que s'hi podria treure profit. És un barri gran, hi ha molta gent, de diferents cultures, de diferents llocs, etc. Si algú tingués iniciativa de canviar la perspectiva del Remei, jo contribuiria i aniria als llocs. Però com de moment no és així doncs no aprofito molt els espais del Remei. M'agrada viure el Remei.

P2: Com que no és cèntric, doncs fa més mandra. Però bàsicament hi ha l'estigma del Remei de que l'ambient es dolent.

P3: Penso que ho té tot el meu barri, però penso que falten bancs i la gent ho aprofitaria, però no hi vindria pas gent, perquè s'ha d'agafar el cotxe. M'agrada perquè ens coneixem tots, i estic molt còmode.

P5: A mi m'agrada molt el meu barri perquè per una part està fora de la ciutat, perquè tinc el Puig del Jueus i l'escola, però per altre banda si haig de anar el centre, sí que haig de passar per un carrer maco. Tampoc conec a la gent, no conec els veïns, i la gent molt sovint canvia el lloguer, per tant, no hi ha molt esperit de barri.

P3: Jo com que visc bastant al centre, penso que hi han bastantes coses, hi han bars, botigues, espais verds, etc. Visc com al centre, i ho tinc tot a prop, però alhora sento que no visc el merder de tot, com que visc a un cinquè pis, doncs no sento molt el soroll de la ciutat.

P5: Jo al revés, visc a un primer hi ho tinc tot: tinc els bombers, gasolinera, l'hospital, l'escola, tinc el veterinari.... Ho tinc tot.

P1: Clar, suposo que si fessin més vida cap a l'interior del barri, podríem opinar o trobar coses que considerem que li falta al barri o que ens agrada.

P5: A mi sí que m'agradaria viure en un altre barri. Un barri que hi hagués menys gent, i que sempre fos la mateixa gent, m'agradaria viure com en una urbanització, més tranquil·la.

P2: Si tingués que triar, doncs m'agradaria viure al centre per comoditat i perquè ho faig tot allà, o per exemple la Guixa, que és molt tranquil·la.

2.1. Heu participat mai en actes, festes del barri, o en l'associació de veïns? En cas que sí, expliqueu-m'ho i en cas que no, quines penseu que són les raons per les quals no heu participat.

P3: Jo no he participat en coses de barri perquè jo visc davant de la universitat i clar hi han molts universitaris i llavors tampoc es fan moltes activitats de veïns, perquè cada any és diferent i llavors tampoc conec els del meu bloc de pisos perquè no paren de canviar. No es fan molts actes del barri per la universitat. Abans era més petita, i com que hi ha hagut un *paron* de dos anys, doncs no se...).

P4: Jo mai he sigut de participar en res de tot això, ni festes del barri ni anar a casa del veí a fer una festa. Si és la festa major de Vic doncs hi vaig, però no participo en organitzar. I la raó per la qual penso que no he fet, és perquè no m'hi faig amb ningú que participi en això.

P1: A mi bàsicament m'ha tocat de rebot i m'ha tocat col·laborar en molts actes del barri del remei, perquè la meva mare és la persona que més participa de les coses del món, i és la presidenta del barri del Remei. Tot i que com he dit abans, el Remei està com una mica marginat i no es fan moltes coses, no hi ha aquest esperit de barri, no hi ha cohesió.

P6: Jo sí que participo i estic a dins de l'organització de l'associació de veïns, tenim un grup de whats Upp. Jo vaig participar de patge, fem una botifarrada, fem activitats...)

P5: Jo a nivell de ciutat de Vic quan és festa major hi vaig molt perquè m'agrada i participo, i he participat més en activitats que s'han fet al Remei, que no pas en el meu barri, perquè ni m'he *enterat* de que s'han fet.

P2: Jo de petita m'havia agradat molt la festa del barri del Remei, tenia tres amics de barri que anaven a la festa de l'escuma, la botifarrada, etc. Però a mesura que m'he anat fent més gran i la gent de la meva edat no hi va, i com que no hi han tantes activitats pensades per la joventut de la nostre edat, doncs no he acabat anant.

3. Què enteneu per espais públics? Que significa per vosaltres?

P4: Per mi els espais públics són llocs on ets pots socialitzar d'una manera que el fet que no sigui casa teu fa com que siguis d'una manera més lliure de fer coses. Per dir-ho d'una manera, si jo vaig a casa meu i ve una amiga meva no puc fumar per exemple, i si jo vaig a un espai públic no em veu ningú i faig el que vull, és com que et fas l'espai més teu, i tries els llocs on vols anar, amb qui vols anar, és com una oportunitat per fer i deixar de fer de la manera que tu vulguis, sobretot a la nostra edat, que no podem fer el que vulguem, a casa ni el cole.

P1: Jo també penso això, i a mi m'agraden molt els espais públics perquè sí que és veritat que potser quan quedes a una casa tens més intimitat i tal, però penso que un espai públic és super xulo perquè va la gent que li ve de gust anar, no hi ha discriminació, no hi ha límits de tu si i tu no, sinó que és un espai que podem compartir tots, i allà es troba gent de diferents edats, d'origen, que fan, amb qui estan.... igualment que no ens diguem res i que cadascú estigui amb el seu grup, però ja és el simple fet d'estar tots allà.

P6: Diversitat de persones, no discriminació, compartir un espai, veus a gent

P3: És una oportunitat de fer amics nous, relacionar-te amb altres grups.

P5: Per mi des de que surto de casa, tot és espai públic. És tot menys la casa, llibertat i veure coses diferents i noves.

4. Hi ha un espai/s urbà/ns del vostre barri que considereu significatiu per vosaltres? Trobeu que hi ha algun espai del vostre barri on sentiu percepció d'inseguretat? I de Vic? Barris?

P5: El Puig dels Jueus m'agrada molt, perquè hi ha molt verd i fins i tot si no vull que em trobi la gent me'n vaig allà. El Puig dels Jueus és un espai on les persones van a passejar amb més gent, a mi m'agrada anar sola.

Sento més inseguretat per dintre de Vic on hi ha gent, que no pas el Puig dels Jueus que no hi ha gent i està fosc. Hi ha un carrer de l'IES que vas cap als caputxins que allà és maco. La carretera de Roda també tinc percepció d'inseguretat, no inspira gaire confiança.

P2: Per mi la plaça del meu barri és el més significatiu per mi, és on de petita em socialitzava més dins del barri. Jo sóc una mica poruga i tampoc em moc molt pel meu barri.

P1: Ja no és el meu barri en sí, sinó que tinc inseguretat en general per tot Vic, sí que hi han certes hores del dia que no hi aniria sola perquè soc així i no m'agrada. Però si haig de passar per algun lloc sí que sempre intento buscar carrers que hi hagi gent i ambient.

P3: Jo igual sobretot a la nit, intento buscar espais que hi hagi gent, i sobretot ara fa poc han estat violant filles d'amics dels meus pares, i m'han inculcat aquesta por d'anar sola, de que no hi hagi gent i què ves a saber que passa.

P4: Prefereixo que hi hagi gent, però tampoc se'm fa cap problema anar sola de nit ni pel meu barri ni per Vic.

P5: A mi tampoc em fa por anar sola als llocs, *bueno* més que fer-me por o no, vull dir que puc tenir por un dia per un carrer, però el segon dia hi tornaré, no em negaré a no fer-ho.

P6: Jo no tinc percepció d'inseguretat per la Guixa ni de nit ni de dia, com que és molt tranquil i no hi ha gaire gent, i a més la gent que hi ha és coneguda.

5. Heu tingut mai percepció d'inseguretat caminant per Vic? En cas que sí, què heu fet al respecte? (explique-m'he alguna experiència / actuació)

P5: Jo sí, molts però molts cops. De canviar de vorera, de fer veure que trucava algú i trucar algú, de passar missatges com si d'aquí 10 minuts no et dic res, doncs potser ha passat *algo*, d'entrar a botiges, bars o fins i tot si em faig la paranoia de que algú m'està seguint, doncs posar-me a parlar amb un desconegut igualment que no el conegui de res, em poso a parlar amb ell, penso, si fa dos carrers que em segueix, em paro i espero que em passi per davant meu, es bastant estúpid, però es com la lògica que segueixo.

P1: Igual que ella, m'ha passat més cops dels que m'agradaria que m'hagués passat i faig més o menys igual que ella, em canvio de vorera, truco. *Bueno* intento com no sentir-me sola que se que algú m'està escoltant. Fins i tot he arribat a entrar a un portal, trucar un timbre com si fos casa meu, treure les claus i fer veure que obro la porta, una vegada vaig trucar un timbre i vaig dir si em podrien obrir que m'havia deixat les claus de baix, i em van obrir i vaig està un rato en un portal que no sabia ni on estava. Jo també sóc molt poruga.

També faig si veig que fa molts carrers que em segueix, intento canviar el recorregut perquè passin davant meu i llavors anar a darrere seu, i em sento com més segura perquè el tinc controlat.

P6: Ja no només és tenir por, sinó rabia com per exemple un cotxe que et pita, o noies que et miren.

P5: Si per exemple és una dona doncs ja no em preocupo, si per exemple hi ha un grup d'homes, però com a mínim hi ha una dona et calmes.

6. Com definiríeu tenir percepció de seguretat? I d'inseguretat?

P1: Jo de seguretat, bàsicament que tu pugis anar per un lloc tranquil·lament, sense tenir aquesta necessitat d'estar parlant amb algú o trucar algú, poder estar sola i pensar amb les meves coses, no estar pendent bàsicament de si algú m'està seguint o no. I inseguretat és més aquesta impotència perquè no puc caminar tranquil·la, molt pendent de moltes coses, és aquesta rabia de jo vull anar pel carrer tranquil·lament.

P3: També de vegades anar amb un noi transmet més seguretat, a vegades si passes sola segur que et diuen coses, però si vas amb un noi ja no et diuen res.

P5: Per mi es més visual si tinc inseguretat o no, perquè el primer que faig quan estic alerta és parar la música, i quan torno a posar la música vol dir que tot correcte.

P4: Per mi la percepció d'inseguretat o seguretat no té res a veure en caminar pel carrer o no, però jo la seguretat la definiria més com lo conegut, és a dir, si estàs llocs en coneguts o no. Pots estar en un lloc de dia que no coneixes i sentir-te insegur, pots estar la teu barri i sentir inseguretat, però també pots estar amb una persona i sentir-te insegur.

P3: Jo em sento més segura en llocs com la muntanya que no pas pel mig de la ciutat, i si tinc espai per poder córrer encara millor.

7. Considereu que pel fet de ser noies joves teniu més percepció de inseguretat?

P2: Jo ho he parlat amb els meus amics nois de la meva edat, costa molt més que ells entenguin de perquè ens sentim així, que crec que intenten fer un esforç per entendre'ns, però no els hi ha arribat a passar tantes vegades i per això els hi costa posar-se a la nostra pell, no estan en tantes situacions que els puguin posar en perill.

P1: Jo penso igual que ella, que intenten empatitzar en certa manera, però fins que no t'hi trobes realment en aquestes situacions, no saps ben bé el que és. Per exemple un noi quan surt d'entrenar no pensarà mai que li pot passar *algo* anant cap a casa seu, en canvi si aquesta situació em passés a mi, pensaria si algú em pot venir a buscar en cotxe, aviam si algú em pot acompanyar. I sí, penso que per ser una noia jove em puc trobar més amb aquestes situacions que no pas un noi.

P3: O fins i tot quan els hi expliques coses doncs no s'ho creuen o fan més drama del que tu has explicat perquè tu ja normalitzes que et passin aquestes situacions.

P1: És que arriba un punt que tu mateixa ja ho tens tant normalitzat, que penses és que tampoc hauria de ser així, no hauria de patir si surto un dia a les deu de la nit cap a casa una amiga. Com que ho tenim tant interioritzat que ja és per llei.

P3: A més no és tant perspectiva nostra, sinó que també més el que els adults ens diuen: «vigila que ets una noia, ves amb cura a la nit». Els adults també fan una diferència entre nois i noies, per exemple a nosaltres ens diuen que tinguem *cuidado* a la nit, i en canvi els nois no.

P4: Jo crec que es obvi, que per ser noia jove estàs més insegura, bàsicament que tot el que passa els hi passa a les noies en aquest àmbit, no sentim per exemple avui han violat en Marc pel carrer, no, això passa a les noies. I com a dit la Judit, ja no només és la percepció que tenim nosaltres, sinó que els nostres pares ja ens ho diuen, la meva mare em diu: «ei si vas de festa que t'acompanyi tal amic teu a casa».

P1: Si li dic a ma mare: «mama torno amb una amiga», em diu: «vale vigileu i si puc ja us vinc a buscar», i si li dic per exemple marxo amb en Marc, em dirà: «vale perfecte quan arribis diga'm algo». Canvi de xip.

P6: Es preocupen més per exemple els meus amics que no pas jo. Per exemple jo vaig molt en tren, i moltes vegades els hi sap greu que moltes vegades marxi sola, només per si em pogués passar alguna cosa i són ells que decideixen acompanyar-me, però jo no.

P7: Jo en el meu cas, som dos germanes i un germà, i per exemple quan sortim de festa els meus pares li poden dir el meu germà «vigila» però en el sentit de beure alcohol, però mai en el sentit de «vigila» pel carrer, han sortit moltes notícies, etc. Fins i tot la meva germana els hi ha protestat als meus pares de perquè a nosaltres ens diuen tot això i en canvi en el nostre germà no.

P1: Penso també que també va en funció del caràcter que tu tinguis. Per exemple tinc una germana gran que per exemple si ella ha de tornar sola a les 6 del mati, doncs hi torna i ja està, però en canvi jo no ho faria perquè em considero que sóc més insegura en aquest tema.

P3: Penso que aquesta por doncs no la tinc tant, però penso que me l'han inculcat bastant aquesta por i estar alerta, o que els avisi quan arribi, amb qui tornes ... però no perquè no confiïn en mi sinó amb la resta de gent.

P2: Jo mai he tornat sola a casa meu de nit, sempre he preferit que em portes algú, és a dir, aquestes coses no les faig perquè m'ho diguin els meus pares, sinó perquè jo mateixa prefereixo fer-ho així.

P3: Jo al tenir un germà, sí que es veuen més aquestes diferències, no molt marcades, no em diuen no, no facis res perquè ets una dona, però em demanen més a mi com tornaré que no pas al meu germà.

8. Des del matí fins a la nit, digueu-me quan utilitzeu més i perquè un espai públic.

P4: Jo utilitzo els espais públics durant el dia, però durant la setmana no. El cap de setmana sí que surto més normalment a les tardes, normalment vaig pel centre a bars o en un banc amb amigues a parlar.

P1: A les tardes és quan més utilitzo els espais públics.

P6: Jo igual, per les tardes fins a l'hora de sopar.

P3: Jo crec que depèn també de l'època de l'any, per exemple a l'hivern surto més a la tarda i a l'estiu doncs surto més per les nits.

9. Trobeu que hi ha diferència entre el Nord i el Sud de la ciutat?

P1: Penso que sí que hi ha diferència, els del sud sempre som els més marginats, i en el nord sempre s'ha intentat construir espais, coses, incentiva més activitats i és on viu molta més part de gent. Bàsicament el nord és on més gent fa més vida i els de sud ens veiem com obligats anar a fer vida al nord perquè el nord és on han construït «la vida» i si també fomentessin la vida al sud, doncs estaria més equilibrat.

P2: La gent de tota la vida viu el nord de la ciutat, la gent que està més implicada en la vida de la ciutat, per dir-ho d'una manera, viu al nord, les universitats i les escoles estan al nord, bàsicament és la manera com ells, l'ajuntament/ govern, ho han volgut fomentar o ensenyar. El nord és com la cara més visible de la ciutat, que estigui tot més millor el nord, i després el sud queda molt descuidat.

P1: Totalment d'acord, doncs queda molt bé fer publicitat de la universitat o de les estacions de tren o la plaça major de Vic, però tot això està al nord. Estèticament i visualment queda molt maco ensenyar coses del nord, com en el sud no es promouen totes aquestes coses, doncs el sud queda marginat. Quan veus publicitat només ensenyen el nord, en canvi el sud res, i considero que en el sud hi han moltes coses maques, però el que passa és que no els interessa.

P3: Jo també penso així, penso que és problema de l'ajuntament i com està muntat políticament Vic, i arran d'això també la visió que té la gent sobre com està repartit Vic.

P5: Per mi la vida respecte a Vic sempre ha sigut nord, però fins que no he començat a ser més gran i a moure'm i buscar gent per altres llocs ni coneixia l'altre part de Vic.

P4: Això li passa a molta gent de Vic, si vius al sud te'l coneixes, però si vius al nord no vas al sud perquè ni te'l coneixes. Bàsicament és que no hi ha res que et faci moure, perquè tot ho tens el nord.

P1+ P2: Ara per exemple doncs han fet l'ETC nou que és molt *xulo*, però la gent no anirà sinó que aniran el nord, aniran a l'Atlàntida, perquè queda molt bé dir he anat a l'Atlàntida que no pas he anat a l'ETC. Bàsicament és l'estigma que hi ha.

P5: Jo entendre on era el Remei em va cosa *lo* meu, de fet la primera vegada que vaig anar-hi jo a consciència dient vaig al Remei, va ser a tercer o quart d'ESO a posar cartells del 8M, fins i tot ens vam perdre per arribar el Remei.

P3+P4: Això ho parlaven mentre veníem cap aquí, que el Vic sud majoritàriament són cases, no hi han tant bars, no hi han tantes botigues... no hi han tantes coses per a què t'incitin a venir al sud i conèixer-el una mica. Si tots són cases res et porta venir el sud. Potser si s'incita més d'anar el sud, doncs mica en mica potser aniríeu vosaltres, i després podríeu anar portant els vostres amics i ho alternaríeu una mica, unes tardes al nord un altre dia al sud, etc.

P1: Un exemple de que hi ha diferència entre nord i Sud és que si per exemple has d'anar a comprar i dius: «pujo a Vic / pujo a dalt a Vic», i si t'ho pares a pensar, ja ets a Vic, com si no fossis a Vic.

10.2 Transcripció literal del grup focal La Plana:

Participant 1: Marina Garcianena (Barri el centre)

Participant 2: Laura Sala (Manlleu- barri Gràcia)

Participant 3: Mankaranjot Kaur (Barri el Remei)

Participant 4: Cammi Raj (Barri el Remei)

Participant 5: Aina Trabal (Plaça Osona)

1. Expliqueu-me quins són els espais on considereu que us socialitzeu, el vostre dia a dia i on considereu que us sentiu més còmodes.

P1: Bàsicament em socialitzo a classe, a un bar que és diu el City Arms i bàsicament quan sortim de festa. I on em sento més còmode és a classe.

P2: Classe i festa. I socialitzar a l'institut és com més fàcil.

P4: També em socialitzo a classe i en general a l'institut perquè no només em socialitzo amb la gent de la classe, sinó també amb altres companys que no són de la meua classe i de diferents edats.

P5 Jo personalment no tinc una relació molt estreta amb els companys i considero que em socialitzo amb persones que no siguin de la meua edat o persones que no veig cada dia. Considero que això és personal i que es desenvolupa amb el temps. Jo a diferència de les meues companyes a classe no em sento tan còmode. Em sento més còmode a llocs més solitaris, llocs que no passi tanta gent, com parcs tancats o per exemple, quan hi ha molt trànsit i et poses a parlar allà i que hi ha molta gent, és allà on no m'hi sento còmode.

2. Què en penseu del barri on viviu? Considereu que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?

Què en penseu del barri on viviu?

P1: Jo visc el centre, però faig vida al Remei. Vaig al gimnàs que està dins del barri del Remei, el meu germà va a la Sínia i moltes vegades el vaig a buscar. Penso que el Remei és un bon barri, hi ha com un estigma envers aquest barri, perquè la majoria de la població immigrant es concentra en aquest barri, però a mi em sembla un barri molt maco i molt agradable i no m'he sentit mai més incòmode que en un altre lloc.

P3: Jo sento que el Remei és un barri còmode, segurament perquè porto tota la vida en aquest barri, i m'hi sento còmode i puc passar per exemple a les nits que de vegades diuen que no, però jo no tinc cap problema passejar a al nit pel Remei.

P4: A mi m'agradaria afegir que visc cap allà a l'OAR que està al costat del Remei i si que hi ha diferència, per exemple la part de l'OAR és més tranquil si parlem del trànsit i també hi ha molt més poca gent, és més solitari que diguéssim, tothom està a les seves cases, i en canvi si travesses com l'OAR que ja està al Remei, doncs veus que hi ha més gent, tens més ganes de socialitzar-te amb els altres. Jo em sento còmode a les dues bandes, tant a l'OAR com en el Remei.

P5: Jo em considero la que visc més lluny del centre perquè visc a plaça Osona. Jo visc en una plaça que és privada tot i que la gent va allà, que em sembla bé perquè la gent es socialitza, si ets petit doncs jugues a la plaça, al costat de la meua plaça hi ha una escola i una guardaria, per tant, hi ha bastanta vida. No em socialitzo gaire en el meu barri perquè jo no sóc així, però em moc per tot Vic, i bastant pel nord perquè les botigues o coses que són més necessàries estan al centre.

Em sento còmode a tots els barris, tot i que hi ha alguns que tenen mala fama, així que no hi vaig tant, però tot i així hi passo, mentre no hi vagis de nit i amb una mica de cautela no et passarà res.

Penso que Vic en general no té mals barris i la criminalitat no és gaire alta.

Em sento còmode a tots els barris, però el que el pot diferència dels altres barris és que es més tranquil i no hi ha tanta gent.

P2: El meu barri és el de Gràcia (Manlleu) és molt tranquil, bastant segur i a més visc a davant del camp.

Considerem que li falta «alguna cosa» al barri? Us agrada viure en el barri que viviu, o us agradaria viure en un altre barri?

P1: Si he de viure a Vic aquest barri m'està bé (el Centre) perquè és tranquil i tens més o menys de tot, potser el que trobo a faltar és una botiga de roba, com que tot està concentrat al passeig doncs és on acabes anant al final perquè el passeig o plaça ho té tot, té bars, botigues, gelateries, etc. I tampoc pots potenciar que els joves estiguem pel barri, perquè sempre quan quedes amb algú et diu de quedar a la tarima o coses així. Crec que es podria potenciar molt més si haguessin coses més d'oci que no fos només o bé per gent gran o per nens petits, que també hi hagués pels joves, que moltes vegades et sents que és una zona per gent gran.

P2: Penso que el barri de Gràcia és un dels barris més macos de Manlleu perquè té com més zones per la gent.

P3: Trobo que al Remei li falten coses pels joves, no hi han cafeteries pels joves, està pensat més per la gent gran o pels petits. Els joves sempre acabem anant cap al centre, anem cap al passeig.

P4: En el meu cas, estic molt còmode en el meu barri perquè ho tinc tot a 10 minuts: tinc a 10 minuts l'escola, tinc a 5 minuts el CAP del Remei, tinc un camp de futbol, tinc un gimnàs, etc. A mi m'agrada que les botigues i tot estigui el centre perquè així em moc, i m'agrada anar una mica lluny de casa, per tant m'està bé que estiguin ubicades a la plaça/ centre.

P5: Jo estic còmode a plaça Osona, és un lloc tranquil, tens al costat una guarderia, un lloc per patinar, hi ha parcs, etc. Però sí que trobo necessari obrir botigues com de necessitat, d'aliment o alguna farmàcia ja que no n'hi han. Per exemple tenim el Mercadona a 10 minuts i ja t'has de desplaçar més, i les persones que no tenim un cotxe per exemple, doncs hem de portar totes les bosses a mà i et canses bastant. M'agradaria que a la plaça Osona hi hagués més joves de la meua edat o més grans, ja que ara hi ha més concentració d'adults i molts nens.

2.1. Heu participat mai en actes, festes del barri, o en l'associació de veïns? En cas que sí, expliqueu-m'ho i en cas que no, quines penseu que són les raons per les quals no heu participat.

P1: Si he participat algun cop en festes del barri o en la festa major de Vic, bàsicament és perquè tinc una amiga que està molt ficada en aquest tema i m'estira a participar. Sí que m'agradaria participar més, però com que jo no estic a dins d'aquests temes, i sempre m'assabento tard, i mai tinc temps doncs al final no ho faig. M'agradaria estar més activa perquè realment fan moltes coses al barri del Remei.

P2: En el meu barri no fan moltes coses la veritat, sí que tenen una festa separada de la festa major però tampoc he participant mai i no se si puc participar. Però per exemple quan era més petita sí que participava a les activitats de la festa major de Manlleu. No estic molt dins perquè tampoc tinc gaire informació de coses que fan el meu barri i a més, no sóc una persona que s'involucri molt amb el tema del barri.

P3: Mai he participat en cap de les activitats del barri i la raó és que no m'entero del que està passant, i quan m'entero d'alguna activitat ja ha passat, bàsicament per falta d'informació i tampoc és que m'interessi molt per aquests temes.

P4: Igual: Falta de temps i falta d'informació, quan t'enteres ja ha passat.

P5: La plaça d'Osona es privada. En el meu barri hi han moltes activitats: hi ha concerts, festa de l'escuma, fan xocolatada, posen pel·lícules a la plaça, etc. Tot i que ara es fan menys, suposo

que és pel canvi de president i tal. Aquestes activitats com que és un barri petit doncs ens *enterem* per veu ja que casi ni ho anuncien, perquè bàsicament la gent ja sap les dates. Però una cosa que tots ens *enterem* del barri és quan un veí o veïna mort, bàsicament les defuncions perquè les pengen als portals.

Si que he participat bastant en les activitats que ha fet el meu barri perquè sinó és un avorriment. És *lo bo* de tenir-lo privat que fan coses per si mateixos.

3. Què enteneu per espais públics? Que significa per vosaltres?

P1: Jo per espai públic entenc com un lloc segur, un espai on jo puc anar lliurement i estar allà i poder passar l'estona, que pugui passejar-me per allà sense que em passi qualsevol cosa.

P2: També entenc per espai públic com un espai que és de l'Ajuntament, que pagues amb els teus impostos, i que per tant està ben cuidat, atén una mica més a les necessitats de cada barri. Ha de ser un lloc més segur i sobretot ben cuidat per la gent que hi viu allà.

P3: Penso igual que elles, pot anar tothom, és com un lloc de tots.

P1: Igual que tu a casa teva, en principi t'hi sents segur, doncs també els espais públics que se suposa que és de tots i és com una mica teu, doncs també t'hi has de sentir segur.

P4: Un espai públic significa un espai que hi pot anar-hi qualsevol persona sense cap discriminació, això seria la característica principal d'un lloc públic. Després tindriem altres característiques que determinen com de públic és i com de segur seria, que serien com llocs segurs, que sigui responsabilitat de tothom, i que sobretot hi pugui anar qualsevol persona sense cap mena de por de patir qualsevol cosa.

P5: Crec que el tema de la seguretat independentment de si és un barri, lloc, espai públic o privat hauria de ser segur. Això penso que és important dir-ho. Un espai públic segons el que crec jo, hauria de ser un espai que el cuidem entre tots, que no hi hagi restriccions per entrar i que tingui serveis una mica de tots o que a prop dels espais públics estiguin els serveis necessaris, perquè al final és un lloc on la gent va a parlar o fer tasques que ha de fer com anar a comprar o quedar amb els amics, i hauria de tenir serveis casi de tot tipus.

P1: El que has dit de sentir-se segur en un lloc públic i en un lloc privat és evident. El que vull dir és que el lloc privat al final és de les persones que paguen aquell lloc, i en canvi l'espai públic no és privat perquè és de tothom, tots aportem una mica i reclamem una seguretat, que estigui ben il·luminat, ben cuidat, que es vegi bé, etc, al final de tot tu li has posat una part de tu. En canvi els espais privats al ser d'uns quants, jo no puc reclamar *algo* que jo mateixa no estic col·laborant.

4. Hi ha un espai/s urbà/ns del vostre barri que considereu significatiu per vosaltres? Trobeu que hi ha algun espai del vostre barri on sentiu percepció d'inseguretat? (I de Vic?)

P3: Jo no trobo cap lloc que sigui molt significatiu per mi i tampoc sento inseguretat, ni el meu barri ni en general Vic,

P1: Ara mateix no recordo espais significatius per mi, segurament en el passat en tenia, però ara no recordo. Ara que dius espais així que he sentit inseguretat és al polígon de Vic, que allà és on hi han les discoteques. Un dels carrers que em sento més insegura és el carrer Sant Pere que és just el que està al costat de casa meva, ara penso que l'han il·luminat millor, però abans no hi havia quasi ni llum i les primeres nits que sortia jo havia de trucar a ma mare, i dir-li que em feia por tornar a casa sola.

Precisament és un carrer molt estret que no passa quasi ningú i poc il·luminat i fa cosa passar-hi.

P2: Més que significatiu, tranquil, és l'església que no sóc religiosa ni res, és un lloc molt maco i m'agrada molt i passo bastant temps per allà. Potser hi han racons que són com més tancats i potser passes una mica més de por perquè són estrets o foscos. Però en general no.

P4: Ara mateix no tinc cap lloc significatiu per mi i em sento bastant segura perquè normalment no surto de nits i per tant no m'hi he trobat mai. Bàsicament estic segura quan surto.

P5: M'han passat bastantes coses als barris, de moments estranys, de córrer. No tinc cap de sortir de nit, de fet m'encanta anar de nit, m'encanta passar per els llocs més estranys. L'únic barri que podria dir que potser m'ho penso és el vic2 (el Remei), perquè és com el que té més mal nom, el *xungo*.

P1: És el que he dit el principi, que hi ha una estigmatització molt forta amb el barri, però després sí has de fer vida familiar i el teu dia a dia, és un barri molt tranquil, vull dir no crec que no passi res, cap incident que no passi al centre.

P5: Respecte la primera pregunta doncs el barri de plaça Osona és el més significatiu per mi, perquè al final és on he crescut, he fet *tonteries* allà, bàsicament he estat tota la meva infància i és on tinc els meus millors records.

5. Heu tingut mai percepció d'inseguretat caminant per Vic? En cas que sí, què heu fet al respecte? (expliqueu-me alguna experiència / actuació) -

P1: Bàsicament comentaris, et diuen coses, que es deuen pensar que són coses boniques però no et fa pas gaire il·lusió. Abans sí que tenia més por a plantar-li cara, però ara em planto allà i li dic «gilipollas», o li trec el dit del mig, o el miro amb cara de fàstic. Abans, al principi, quan em va començar a passar, em sentia malament, no sabia on posar-me, tenia por i em posava a caminar més ràpid, o em posava al costat d'una altre persona, inconscientment buscava la mirada d'una dona o em posava al seu costat, no li deia «ei em poso al teu costat que tinc por», sinó que inconscientment em posava a l'alçada de la dona o estar a prop de la persona per tenir un recolzament de seguretat.

Ara potser sóc més agressiva i els hi planto cara.

P2: Aquí a Vic, sí que m'han passat coses de cridar-me pel carrer. Si que un parell de vegades aquí a Vic sobretot per allà a l'estació de busos, uns tres homes ens van començar a seguir a mi i unes amigues, i anéssim on anéssim ens seguien i ens cridaven coses. I també ens va passar al passeig, homes que ens seguien i ens deien coses. I que veu fer vosaltres? Doncs continuàvem, com que érem cinc amigues, doncs ens ho preniem més a conya, però al mateix temps vam tindre com una mica de por.

P1: Clar és que si estàs sola és diferent, no tens a ningú amb qui compartir-ho. Si estàs amb més noies doncs tens el recolzament que jo buscava de manera inconscient amb la gent del carrer.

P3: Jo no puc explicar cap experiència perquè mai m'ha passat res.

P4: A mi m'ha passat al mateix, que et segueixen i una vegada que recordo ni sabia que m'estaven seguint, de fet, hem vaig assabentar quan m'estava cridant. Jo estava anant cap a casa i no sabia res d'això. Em vaig donar compte quan estava obrint la porta de casa meua i ell doncs cridant-me, i vaig entrar directament a casa meu. A mi m'estava seguint sense que jo m'enterés de res.

P5: A mi la veritat és que m'han passat bastantes coses i a diferents llocs. Una que recordo ara, és que era un dia d'estiu i estàvem una amiga i jo menjant un gelat pel meu barri, i estaven uns nois a l'altre punta del carrer, és a dir, ens separava una carretera. Total, que ens estaven mirant i van venir a parlar amb nosaltres, i ens van preguntar com ens dèiem, quina edat teníem, etc. Nosaltres ens ho vam inventar tot, òbviament, és a dir, no ho veia necessari fer-li el dit del mig i marxar, però tampoc dir la veritat, bé tampoc has de ser il·lusa en aquesta vida. Vam estar parlant un rato amb ells i després ens vam allunyar una mica, però al cap d'un rato vam veure que venien cap a nosaltres, i es quan vam decidir començar a córrer. Després jo vaig acompanyar a la meua amiga a casa (que som veïnes) perquè m'ho va demanar, després jo els vaig veure a la plaça i vaig tornar a posar-me a córrer, vaig obrir casa meu i vaig anar directa a

la meua habitació, i el següent que vaig fer és obrir una amiga meua i explicar-li què m'havia passat.

6. Com definiríeu tenir percepció de seguretat? I d'inseguretat?

P4: Em sento segura en un lloc quan puc explicar, tinc la llibertat de parlar i tenir la seguretat de no ser jutjada. Em sento insegura quan em veig observada i jutjada.

P5: La percepció de seguretat és tenir consciència o saber que en un determinat lloc o moment estaràs bé, si necessites ajuda doncs tindràs a l'abast aquesta ajuda, que no hi hagi ningú que et molesti, que pugis està tranquil·la. Considero que la seguretat és molt important i també penso que aquests dies, doncs no se, les persones es conceben menys del que són i això afecta a la percepció de seguretat. La percepció d'inseguretat és el revés de la seguretat, no et sents segura, el fet que no hi hagi lluminositat fa que tinguis inseguretat.... La percepció d'inseguretat va molt relacionada amb com nosaltres veiem el nostre entorn i com veiem a les persones. És molt intuïtiu.

P3: Per a mi seguretat és quan puc estar fent el que vulgui a l'hora que vulgui, sense tenir por de que em passi alguna cosa dolenta. Inseguretat és quan no puc caminar sola pels carrers de nit, per por que em passi alguna cosa dolenta.

P1: La percepció de seguretat la definiria com estar tranquil·la, poder estar distreta sense haver d'estar pendent de tot i del meu voltant. La sensació d'inseguretat la definiria com el contrari del que he dit.

7. Considereu que pel fet de ser noies joves teniu més percepció de inseguretat?

P4: Sí considero que pel fet de ser noia tinc més inseguretat, de fet estic més insegura, és una realitat que té un llarg camí pel canvi.

P5: Sí que és veritat que moltes noies joves tenim percepció d'inseguretat, però pel fet de ser noies joves no tenim que tenir més percepció d'inseguretat que un home per exemple. Crec que no necessàriament ha d'estar arrelat a noies joves, sinó que és cadascú que ho percep a la seva manera, tant home com dona. Jo no en tinc gaire de percepció d'inseguretat i sóc noia jove. M'han passat coses sí, però no tinc una mala visió dels llocs, ni tinc por.

P3: En general les noies joves tenen més inseguretat, però des del meu punt de vista tothom té inseguretat, el fet de ser noia jove no té res a veure.

P1: Definitivament sí que penso que sentim més inseguretat pel fet de ser noies joves. Els meus amics no passen por quan tornen sols a casa després d'haver-me acompanyat a casa, o com a mínim no ho diuen, o no pateixen per si els hi diuen qualsevol cosa pel carrer que els faci sentir incòmodes.

9. Trobeu que hi ha diferència entre el Nord i el Sud de la ciutat?

P4: Sí que hi ha diferència, ja que pel meu punt de vista el nord té unes característiques i el sud unes altres, però tot i així penso que tant el nord i el sud són llocs segurs.

P5: El sud és molt pacífic, tothom es coneix, tot és molt proper i quan anem el centre ho veus tot molt *raro*, ho veus més com més ciutat, en el sud ens acostem més a una perspectiva de poble, tenim com el camps, el riu Gurri, etc. Jo al nord no hi vaig gaire, només de passada amb bici, etc. Els hàbits i comportaments són diferents entre el sud i el nord.

P3: Jo no hi veig diferències entre el nord i el sud de la ciutat, cada zona és única. Hi ha coses de sud que no trobaràs al nord i viceversa.

P1: Si, penso que hi ha molta diferència en el sentit d'espais públics. Com ja vaig dir, el tema de les botigues o llocs on passar l'estona em sembla que diferencia molt els dos llocs. Si algú ve de visita a Vic no anirà al Remei, anirà al centre o així ho crec, que això també fa molt mal a l'estigma que ja hi ha. En el sentit d'inseguretat, em sento exactament igual a una banda que a l'altra, puc sentir-me segura i insegura a tot arreu.

Agraïments:

Agraeixo a Rosa Castillo, la meva mare per ajudar-me en tot aquest treball, també a la meva germana Helena Suñer, sense elles no hauria set possible aquest estudi de percepcions i significats. També a totes les participants dels grups focals que he portat a terme.